Wm. Bos. Oct. '27
420 Drexel Place,
Kalamazoo, Mich.

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 704 Lynch St., S. W., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL
Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. V, No. 8 JANUARY 15, 1929 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

JEHOVAH MY CONFIDENCE

> The Lord is my light and my salvation; whom shall I fear? The Lord is the strength of my life; of whom shall I be afraid? —Psa. 27:1.

What shouts of triumph!

What a jubilant outcry of undaunted courage in the assurance of certain victory and absolute safety!

Standing on the mountain-peaks of faith, looking all about him at the furious crowd of enemies, that threaten his life, that fume and rave against him unto his destruction, he challenges: whom shall I fear? Of whom shall I be afraid?

Or was there no danger?

Is this exclamation of fearless confidence, perhaps, the vain boasting of one who is courageous enough, indeed, as long as there is no enemy in sight, as long as no danger threatens, as long as the trumpet-blast does not call to battle, but whose heart will sink and whose boasting will be silenced as soon as actual danger arises, at the very first onslaught of the enemy? Such there are. Christians that are heroes when there is no call for heroism of faith; that appear to be of the caliber that characterizes martyrs, as long as the scaffolds are not erected and the fires at the stakes are not kindled, but who disappear from the battle front when the forces of opposition come marching on, and may presently be found in the ranks of the foe! Vain boasters . . . .

Were the circumstances of the poet such as to offer no occasion for fear and trembling, when he shouted these words of victory and confidence?

With certainty these circumstances cannot be determined. It is not known exactly when David composed this psalm, neither can the occasion of its composition be ascertained. Conjectures are made with regard to this question. It was the time, when he fled before the face of his rebellious and haughty son, Absalom, say some. He was being persecuted by king Saul, say others. And, perhaps, the latter conjecture may be regarded as the more probable, especially because in the psalm the poet makes mention of his being forsaken by father and mother. Little it matters. For the psalm itself informs us beyond all doubt, that it was a time of great danger and of much suffering for David. Does he not speak of the wicked, that came upon him to eat his flesh? Does he not speak of an host that may encamp against him, of war that may rise against him, of a time of trouble, when the Lord shall hide him in his pavillion, of false witnesses that rise up against him; of times of such great danger and trouble and distress, that he would have fainted were it not that he had placed his trust in the Lord his God? No, the jubilant outcry of the psalmist is not occasioned by the absence of trouble and danger. He is a man that is acquainted with grief. His life's path was not often smooth. His day was more frequently dark. His life's ship knew of rough seas and rolling billows, of contrary winds and severe storms. His shout of undaunted courage is no idle boast!

All the more dear to the heart of the Christian this psalm is, because of the fact, that it was triumphantly sung, in the remembrance of past troubles and in the presence of new, always threatening dangers.

For, though in lesser degree than was the case with the Lord's anointed of old, yet also the path of the Christian is often, is more frequently steep and rough. His enemies are many, more numerous according as he is faithful to Him Who called him out of darkness into His marvelous light. And the calm confidence of the servant of old, expressed in this precious song, inspired by the Spirit of Christ, is to him a comfort in the way . . . .

Whom shall I fear?

Of whom shall I be afraid?

No, the words do not express absence of trouble and danger. Neither are they the expression of proud, supercillious folly, an attempt to hide a heart full of worry and fear. This also men will do in the pride of their heart. Pain and suffering cuts through their flesh, but they will not wince; sorrow and grief gnaws

at their very life roots, but they do not complain; there is danger and trouble on every side, but they do not flinch, and even though they know that there is no salvation, that there is no possibility of escape from the threatening destruction, they haughtily and proudly cry out: what shall I fear? . . . .

The poet means something quite different.

When he shouts in triumph and challenges the threatening foe, he expresses nothing less than that there is no reason for him to fear!

There is darkness, for he speaks of Jehovah as his light. There is oppression and misery, for he speaks of Jehovah as his salvation. There is danger threatening on every side, for he speaks of Jehovah as the strength, that is, the fortress of his life. And, oh, how true all these things are of the pathway of the children of God in the midst of the world! There is darkness in the way; darkness of sin and suffering, darkness of sorrow and grief, the very darkness, too, that characterizes us as we are by nature. There is oppression and misery, the very oppression of the power of death within and round about. There is danger threatening all around, enemies, that would swallow us up. There is the devil going about as a roaring lion, seeking whom he may devour, the arch-enemy of Christ and His people, the powerful Prince of darkness who hates the light, because he is darkness and there is no light in him. There is the power of the world, tempting, seducing, singing its siren song, or threatening and fuming, breathing death and destruction . . . .

Whom shall I fear?

Of whom shall I be afraid?

The poet is squarely looking at reality. He is counting the foes. He realizes the danger. Yet he feels no fear. His heart does not tremble. He rather challenges the enemy to rise up against him.

Neither is his attitude one of foolish and rash daredeviltry.

But he does not fear, because there is no reason to fear. He is not afraid, in the face of all the enemies that threaten him and of all the danger that threatens his life, because he feels himself perfectly safe.

The enemy may rave. An host may encamp against him.

Yet, there is no fear in his heart.

Because real danger there can be none.

Whom shall I fear?

Of whom shall I be afraid?

There is no danger that can threaten, there is no foe that can reach me; why, then, should I be afraid?

But where is the poet's ground for such triumphant shouting? What is there, that may justify this jubilant feeling of perfect safety in the midst of enemies?

Is he, perhaps, confident of his own strength over against the power of the enemy? Is his triumphant shout the expression of complete self-reliance? Does he match his own strength against that of the enemy, and does he count the number of his hosts over against the forces of opposition, thus assuring himself that he is stronger than all his foes and laughing in the face of the enemy?

If he did, his boast would be vain. Never is the child of God nearer his own downfall than when he is boasting of his own strength. One of the dearest disciples of the Lord thus climbed the imaginary rock of self-reliance, in spite of the repeated warnings of the Master. Oh, how strong he was in his love to the Saviour; how firm he was in his faithfulness to Him! Never, no never would he be offended, though all were! Far was it from him, that he should ever deny the Lord! Ready he knew himself to be to go into prison and into death with the Master he loved! But, ah, how miserably he failed! The sight of his Lord in trouble and in the power of the enemies, the question of a simple damsel in that horrible night of Jesus' betrayal, these are sufficient to cast Peter down from the high rock of his perfect self-confidence, and send him headlong into the depth of shame and humiliation, where he finds himself, when he stands outside of the gate of the palace of the High Priest, weeping bitter tears of repentance . . . .

It is only on the brink of faithlessness and sin, that we boast of our fearlessness in the pride of self-reliance.

Not so the poet!

And not so the child of God that is really strong.

Just hear this same jubilant psalmist, when he bows himself in the dust and commits himself to the throne of grace with all his troubles and temptations: "Hear, O Lord, when I cry with my voice; have mercy also upon me and answer me. Hide not thy face far from me; put not thy servant away in anger; thou hast been my help, leave me not, neither forsake me, O God of my salvation. Deliver me not over unto the will of mine enemies; for false witnesses are risen up against me and such as breathe out cruelty!" Is, we would be inclined to ask, this trembling, praying, supplicating child of God, who complains fearfully of the cruel attempts of the enemy, the same as he, who just a moment ago cried out in perfect assurance of safety and victory: whom shall I fear? Of whom shall I be afraid? . . . .

It is, and it could not be different.

For in his weeping and supplication he confesses his own weakness and helplessness, and in the confession of this personal weakness lies the very strength of the child of God. For while realizing his weakness, he clings by the strong power of faith to the Almighty as the God of his salvation, like ivy clinging to the rock, like a trembling child sheltering close to father . . . .

And thus clinging to the Almighty, he shouts: Jehovah is my light, my salvation, the fortress of my life!

Hence, there can be no danger.

Whom shall I fear? . . . .

Surely, the jubilant poet is confident, but it is the confidence of faith, that always finds its strength, not in self, but in God, in Jehovah. And Jehovah is the immutable I Am, the unchangeable Rock, with Whom there is no changeableness neither shadow of turning. He never changes in Himself, He is from everlasting to everlasting the same, the same in power, the same in wisdom, the same in His faithfulness and love. And as He is the immutable one in Himself, so He is unchangeable in His attitude to the people He carried in His loving heart from before the foundation of the world. With an unchangeable purpose He leads them on to glory, that they may be made like unto the image of His Son; with an unchangeable love He holds their hand and leads them all the way; with immutable and perfect wisdom He directs them in the way, over mountain-peaks and through deep ravines, through dark nights and in the bright sunlight, through the midst of the hosts of the enemy, through fire and through water, always keeping in view the purpose whereunto He called them out of darkness into His marvelous light; with almighty power He defends them, holds the enemies in His power, so that they can do nought against His will, yea, so that they can only serve the very salvation of His people.

The night may be very dark, but if He is my light, the darkest night is as the brightest day, for He is the true light, that can guide me aright, the perfect light, that will conduct me to glory, the constant light that never is extinguished and never fades. And if, in the joyful assurance of faith, I may confess that He is my light, the night of sin and death, of suffering and danger does not intimidate me. Cheerfully I may go onward, having light in the darkness and triumphantly singing: whom shall I fear? Jehovah is my light!

The evil that threatens me may be great. Troubles may overwhelm my soul, pains of hell, bonds of death may lay hold upon us, but if He is my salvation, there can be no power of hell and death strong enough to carry me down into destruction, yea, these very powers must work together to save me and lead me on to glory. And if, with the strong confidence of faith, I may live in the glad assurance that He is my salvation, I have every reason to be fearless in trouble and to shout in the midst of trouble: what evil shall I fear? Jehovah is my salvation!

The enemy that threatens my life may be strong and numerous. They may encamp against me, a veritable host. They may advance to eat up my flesh, to destroy my life. But if Jehovah is the strength of my life, the fortress in which my life is guarded, there can be no danger that the purpose of the enemy will ever be realized, for that Fortress no enemy ever could enter, no powers of death and hell could ever capture. And if, in the joyful trust of faith, that I am in the midst of the strong fortress of my life, I rely solely on Him, I may well challenge the enemy, advancing against me for destruction and, knowing that they can but stumble into their own death, shout for joy: Of whom shall I be afraid? The Lord is the strength of my life!

Thus all is well.

His light never darkens, His salvation never fails, His powerful fortress never falls.

Our own strength is nought. Reliance on it results only in disappointment.

Neither must flesh ever glory in self.

But weak in self, clinging to Him, strong in the consciousness, that our ever faithful covenant-God is our light, our salvation, our strong fortress, we may go our way rejoicing, cheerfully singing as we go:

My Saviour 'neath Thy sheltering wings
My soul delights to dwell;
Still closer to Thy side I press,
For near Thee all is well.
My soul shall conquer every foe,
Upholden by Thy hand;
Thy people shall rejoice in God,
Thy saints in glory stand.

H. H.

OVER HET AANHALEN VAN TEKSTEN

Iemand bepaalde onze aandacht bij een hoofdartikel in *The Standard-Bulletin* van den 7 Dec. l., waarop, zoo meende onze vriend, het wel der moeite waard is even te reflecteeren in ons blad. En toen wij het bewuste artikel lazen, waren we het aanstonds met onzen opmerkzamen vriend eens.

Het artikel heeft tot opschrift: "Giving Thanks Always For All Things" en bedoelt dus een Dankdag-ontboezeming te zijn van den redakteur. Reeds aanstonds treft het ons echter, dat het Dankdag-opstelletje eigenlijk slechts zeer kort is en slechts als een aanloopje gebruikt wordt door den schrijver om zijn hart eens te kunnen luchten tegenover sommige menschen en schrijvers die des redakteurs dierbare gemeene gratie loochenen, voornamelijk wel tegen de redakteurs van *Het Oosten* en *De Hollandsche Amerikaan,* waar voorts toch, al generaliseerend, zich ook richtend tegen allen, die *"de zonde"* begaan van de loochening der algemeene genade. Nu zouden wij, wat ons persoonlijk betreft, niet op dergelijke artikelen willen reflecteeren, omdat wij het der moeite niet waard achten des geachten schrijvers argumenten te ontzenuwen. Zijn pijlen schieten niet diep. Ze blijven gewoonlijk iemand in de bovenkleeren hangen. De reden of oorzaak hiervan moet misschien wel hierin gezocht worden, dat de schrijver een zeer breed veld beslaan wil in zijn artikelen. Hij behandelt vraagstukken van sociologische, politieke en theologische beteekenis en zegt dan altijd maar het laatste en afdoende woord op al deze terreinen. Als iemand niet op zijn stokpaardje van Prohibition wil rijden, dan is hij, aldus de schrijver, een helper

van *bootleggers* en *hi-jackers!* En schier medelijdend roept hij het laaste woord uit over de theologische kwestie der Gemeene Gratie: "What a pity, yea what *a sin* to deny God's common grace!" Nu, wat zal men daarvan zeggen? Als een klein stroompje zich wil uitspreiden over 't geheele land en zich breed wil vertakken, dan loopt men er ten slotte door zonder de kousen nat te krijgen.

Maar er zijn misschien nog onderscheidene onzer Protestantsche Gereformeerde menschen, die *The Standard-Bulletin* lezen. En men kan soms niet weten, welken invloed er nog hier en daar kan uitgaan van zulk geschrijf.

Daarom meenden we toch even te moeten reflecteeren op bedoeld artikel

We willen enkele grepen doen uit des schrijvers ontboezemingen, om hier en daar zijn geschrijf eens te toetsen aan de waarheid.

Allereerst willen wij wijzen op de losse wijze, waarop de schrijver met teksten uit de Heilige Schrift speelt. Wij zullen eerst aanhalen uit des schrijvers artikel, en voor het gemak onzer lezers de aanhalingen maar vertalen:

"Alweer," aldus de schrijver, "zij schijnen niet te gelooven, dat Gods 'zaligmakende genade verschenen is aan alle menschen' ofschoon Gods Woord ons zulks leert.

"Al verder, zij schijnen niet te gelooven, dat God wil dat 'alle menschen' zalig worden en tot de kennis der waarheid komen."

Wat verder zegt de schrijver:

"Zij weigeren om de waarheid aan te nemen, dat Christus de Joden liefhad, die Hem verwierpen, toen Hij zeide: 'Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en steenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild?' "

Wij willen op enkele dingen wijzen in verband met deze wijze van teksten aanhalen.

In de eerste plaats, let er op, dat de schrijver het heel gemakkelijk heeft. Hij haalt maar voor de vuist weg aan, zoo losjes weg. Elke poging tot Schriftonderzoek en verklaring der teksten, die hij aanhaalt, ontbreekt ten eenenmale. En toch haalt hij in het verband van zijn artikel de Schriftuurplaatsen dusdanig aan, dat ze wel degelijk een zekere verklaring voorstaan. En de verklaring, die de schrijver voorstaat, ofschoon hij geen poging waagt tot exegese, is, dat God wil, dat ieder mensch, hoofd voor hoofd zalig worde. De teksten worden aangehaald op zulk eene wijze, dat de schrijver als het ware zegt: dat spreekt nu toch wel vanzelf; wie zou er nu toch aan kunnen twijfelen, dat dit de beteekenis is der teksten?

In de tweede plaats moet het uwe aandacht niet ontgaan, dat de schrijver elke mogelijkheid, dat er nog eene andere, eerlijke uitlegging van deze woorden der Schrift zou kunnen zijn, bij den wortel afsnijdt. Zij, die deze teksten anders opvatten, schijnen de Schrift niet te gelooven, weigeren de waarheid aan te nemen. Zij willen niet buigen voor het Woord van God. Zij zijn eigenlijk Schriftaanranders, ongeloovigen, modernen, ja, er zijn eigenlijk geen woorden voor te vinden om zulke menschen te beschrijven. Als het artikel dan ook geen blijde Dankdag-meditatie van den schrijver geweest ware, weet ik niet, hoe hij die menschen wel zou hebben beschreven. Maar zeker is, dat zij Gods Woord niet gelooven.

In de derde plaats willen wij er op wijzen, dat zulk aanhalen van teksten zeer gevaarlijk is. Men geeft dan geen verklaring. Toch doet men een zekere verklaring wel zeer duidelijk uitkomen als de eenige mogelijke. En zoo draagt men ongemerkt scheve voorstellingen van zekere stukken der Heilige Schrift in het bewustzijn des volks in. Langzamerhand worden zulke plaatsen der Schrift weer door het volk in denzelfden Remonstrantschen zin gebezigd, als waarop de schrijver dit doet. En al zijn zulke verklaringen dan ook reeds duizendmaal weerlegd, zij blijven toch hier en daar hangen en doen haar werk bij de menigte.

Daarom willen we er in de vierde plaats ook even op wijzen, dat de schrijver het mis heeft, dat zijne verklaring, ik bedoel de verklaring, die hij blijkbaar aan deze woorden hecht, de ware niet is en niet zijn kan. En op gevaar af, dat hij nog eens zal zeggen, dat wij de Schrift niet gelooven en weigeren de waarheid te aanvaarden, ontkennen wij, dat Gods Woord op die plaatsen eene algemeene genade leert.

De eerste tekst, dien de schrijver aanhaalt, is genomen uit Titus 2:11: "Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle menschen." Het springt allereerst in het oog, dat de apostel hier een reden aangeeft voor iets, dat hij in het voorgaande heeft gezegd; en tevens, dat de schrijver van het bewuste Dankdagartikel, door zijn losjes aanhalen, die geheel en al over het hoofd ziet. Hij verandert den tekst doordat hij niet rekent met het kleine, maar zeer beteekenisvolle woordje "want." Dit laat hij eenvoudig weg. En toch werpt dit woordeke juist het rechte licht op de vraag: wat bedoelt de apostel hier met *alle menschen?* Bedoelt hij absoluut elk mensch, die in de wereld leeft? Gij zegt aanstonds: dat zou niet kunnen, om de eenvoudige reden, dat zelfs het Evangelie nog slechts aan betrekkelijk weinigen was verkondigd en de apostel hier spreekt van een reeds verschenen zijn van de zaligmakende genade Gods aan alle menschen. Maar wat bedoelt de apostel dan wel? Als ge u laat leiden door het woordeke "want" en dat niet eigenzinnig weglaat, zal u de zaak volkomen duidelijk worden. In heel het hoofdstuk schrijft de apostel over allerlei soorten van menschen, over oude mannen en oude vrouwen, over jonge vrouwen en jonge mannen; en in het onmiddellijk verband spreekt hij over de dienstknechten in betrekking tot hunne heeren. Hij vermaant hen, dat zij zich van die heeren niet zullen onttrekken, (de bedoeling is blijkbaar: ook al zijn die nog niet tot Christus gebracht), maar dat ze hun trouw zullen bewijzen en alzoo de leer van God onzen Zaligmaker door hunnen

wandel mogen versieren. Welnu, daarop volgt: "Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle menschen." Wat is de eenig mogelijke conclusie? Dat alle menschen hier niet bedoelt: ieder mensch, alle menschen hoofd voor hoofd, maar allerlei klassen van menschen, heeren zoowel als dienstknechten, ouden en jongen, mannen en vrouwen.

Ik meen dat dit goede exegese is en dat de schijver in *The Standard-Bulletin* niet zoo met Gods Woord mag omspringen en gewichtige woordekens weglaten.

Hetzelfde verschijnsel hebben we met den anderen tekst, die door den schrijver wordt aangehaald. Hij is genomen uit I Tim. 2:4: "Welke wil, dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen." Hier hebt ge in den tekst zelf wel niet het woordeke "want," maar toch wordt ook hier de tekst wel verbonden aan het voorgaande door het betrekkelijk voornaamwoord: "Welke," ook alweer door den schrijver weggelaten. En als ge op het spoor van dit verbindend woordje teruggaat naar het voorafgaande verband, dan vindt ge dat het onmiddellijk voorafgaande vers wel het voegwoordje "want" heeft. "Want dat is goed en aangenaam voor God onzen Zaligmaker; welke wil, dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen." En zoo hebben we hier dus ook een reden aangegeven voor iets, dat de apostel in het voorafgaande noemde. En wat is dat? Dat de gemeente gebeden en smeekingen opzendt voor *alle menschen,* vs. 1. En wat wordt hier met *"alle menschen"* bedoeld? Ieder hoofd voor hoofd? Neen, "voor koningen en allen, die in hoogheid zijn." Alweer hetzelfde dus: allerlei soorten en klassen van menschen, de grooten en hoogen niet buitengesloten. Daarom heeft in het vierde vers dan ook "alle menschen" dezelfde beteekenis.

Over de laatste aanhaling van den schrijver hebben we reeds zoo dikwijls geschreven, dat we ditmaal het hierbij kunnen laten. Maar de schrijver zal thans zelf wel gevoelen, dat hij wat al te geestdriftig was, toen hij aan het einde van deze aanhalingen uit de Schrift aldus zijn hart ontlastte:

"Wat een verschrikkelijke toestand des harten en des verstands, als wij wijzer willen zijn dan God en Zijne liefde tot alle schepselen loochenen, omdat we deze niet ten volle kunnen verstaan in verband met Zijn eeuwigen Raad!"

En wij kunnen dit stuk van onze reflectie beëindigen met de ernstige ontboezeming: Wat wordt het toch een verschrikkelijke toestand als blinden blinden leiden!

* * *

Iets Over Prohibitie

In hetzelfde artikel wordt de volgende kreet geslaakt over degenen, die niet op het stokpaardje der Prohibitie-wet kunnen rijden, zooals de schrijver van het artikel gaarne doet:

"De Kalamazoo-courant is ook zeer bitter in het veroordeelen van de Prohibitie. Dit blad schijnt het niet te beseffen, dat door zijn schrijven tegen de grondwet van ons land, het 18de amendement onzer Constitutie, het bezig is den *bootlegger* en *hijacker* te helpen, zoowel als hem, die sterken drank maakt in zijn eigen huis en verkoopt, want als de wet zoo slecht is en geheel verkeerd, zooals dit blad meent, dan schijnt het nog niet zoo verkeerd te zijn, om zulk een onrechtvaardige wet te overtreden."

Wat zullen wij van deze dingen zeggen?

Wij kunnen het ons haast niet voorstellen, dat een verstandig mensch zulke dingen schrijven kan.

En wij vinden het een lasterlijke beschuldiging, dat iemand den bootlegger en hijacker zou helpen, alleen doordat hij het openlijk uitspreekt, dat hij het niet eens is met de prohibitie-wet.

Ondergeteekende is het ook niet eens met heel de prohibitie-beweging, en is van overtuiging, dat de prohibitie-wet wel zeer zeker in strijd is met Gods Woord en daarom ook niet tot welzijn van land en volk. Wij kunnen uit allerlei humanistische utiliteits-overwegingen Gods Woord wel op zij zetten en hechten meer waarde aan de inzettingen der menschen, maar dat neemt niet weg, dat alleen als een volk zich wil richten naar de wet en de getuigenis er dageraad is.

Als beweging is ondergeteekende tegen prohibitie, omdat het een puur humanistische poging is tot verbetering der menschheid. Het past wel in het raam van het hedendaagsch Christendom, dat van den gekruisten Christus niets moet hebben, karaktervorming en beschaving in de plaats schuift van de wedergeboorte, vervreemd is van de genade Gods en dikwijls zelfs de allereerste beginselen des geloofs niet meer kent; maar dat nu zelf de wereld wil verbeteren door allerlei inzettingen der menschen. En dan dient zich natuurlijk zulk een beweging als die der prohibitie aan, als een waarlijk Christelijke. Maar feit blijft, dat matigheid en prohibitie twee geheel verschillende zaken zijn en dat het Christendom geen menschen verbetert door wetten en inzettingen, daarvan ook geen heil verwacht, maar alleen door de genade Gods in Christus Jezus en de prediking des kruises. Verwerpt men deze, dan is er geen heil en geen licht. En voorzoover als de prohibitie-beweging zich aandient als een waarachtig Christelijke beweging, achten wij het onze roeping er tegen te getuigen en de menschen, die de Heere aan onze zorge heeft toevertrouwd, te waarschuwen niet alzoo de dingen met elkander te verwarren. En het kan ons daarbij niets schelen, wat een man als de schrijver in *The Standard-Bulletin* daarvan moge denken.

En tegen de prohibitie-wet zijn wij, vooral om tweeerlei reden. In de eerste plaats wordt door deze wet iets tot zonde gesteld, wat geen zonde is. Nergens leert de Schrift, dat het zonde is sterken drank te gebruiken. De Heere doet zelf den wijn, die het hart verheugt, uit de aarde voorkomen, Ps. 104:15; de Heiland kwam etende en drinkende, dat is, Hij dronk zelf wijn; Hij was geen Nazireër, zooals Johannes, en Hij werd het niet ook al noemde men Hem en vraat en wijnzuiper.

Lukas 7:33, 34; Hij aarzelde niet, om waar er op een bruilofsfeest gebrek aan wijn was, water in wijn te veranderen; en Hij stelde Zijn avondmaal in met wijn als een der teekenen. Nu kan men redeneeren, zoolang men wil, maar dit getuigenis der Heilige Schrift is afdoende. Gods Woord veroordeelt dronkenschap en liederlijkheid, stelt de zonde in het misbruik van sterken drank, maar kent aan het matig gebruik van sterken drank een plaats toe in het menschelijk leven. Het staat dus wel vast, dat drankgebruik geen zonde is. Door de prohibitie-wet word ik echter tot zondaar gesteld, als ik wijn gebruik. Zij stelt tot zonde, wat geen zonde is. Door deze wet worden burgers tot schuldigen gesteld en als zoodanig veroordeeld tot gevangenisstraf, die voor God metterdaad geen zonde bedreven. Zulk eene wet achten wij in strijd met Gods Woord, het maakt ons niet uit, wat menschelijke beweegredenen men ook moge aanvoeren tot hare verdediging.

Natuurlijk kan men zich daarom wel aan de wet onderwerpen, zoolang zij bestaat. Zij dwingt niemand tot zondigen. Gebruik van sterken drank is geen zonde; maar het niet te gebruiken is ook geen zonde. Daarom wordt men nog geen bootlegger of hijacker, ook helpt men hen op geenerlei wijze, door uit te spreken, dat men het niet eens is met de wet, ofschoon men zich aan haar onderwerpt. De schrijver van het bewuste artikel vergist zich wel deerlijk. Men behoeft zich toch in ons land niet de vrijheid van spreken en schrijven te laten ontnemen? Als men eene wet uitvaardigt en ik mij aan haar onderwerp, dan verlies ik daarmede nog volstrekt niet het recht om mijn protest uit te spreken, als ik het met de wet niet eens ben. Vrijheid van *speech* is wel eene van de meest fundamenteele vrijheden van een volk. En het komt ons voor, dat de schrijver in *The Standard-Bulletin* die vrijheid aantast.

Wel kan ik het verstaan, dat velen het met die wet niet zoo ernstig nemen. De schrijver zelf kan het wel weten, hoevele eenvoudig menschen, die hoegenaamd geen kwaad bedoelen, zich ook nimmer te buiten gaan, goede en degelijke burgers van het land, in eigen huis wijn maken en gebruiken. De oorzaak hiervoor ligt juist in het feit, dat de wet tot zonde stelt, wat geen zonde is, en er conflict is tusschen de wet Gods en de prohibitie-wet. Het zedelijk ontzag voor de prohibitie-wet is nihil. En het volk in het algemeen gevoelt dit maar al te wel.

In de tweede plaats is de wet onmogelijk te handhaven, tenzij men aan de overheid de macht en het recht toekent, om op de schromelijkste wijze in te dringen in de persoonlijke vrijheden en rechten der burgers. De wet verbiedt immers aan alle burgers om ook zelfs in eigen huis en voor eigen kring en gebruik eenigen vorm van sterken drank te hebben, te maken en te drinken. Om haar te handhaven zou men van tweeën één moeten. Men zou aan de overheid het recht moeten toekennen, om zonder volmacht, zonder "warrant" bij alle burgers huiszoeking te doen, of zij zou er een leger van spionnen op na moeten houden, waardoor zij, die toch in eigen woning de wet overtreden, konden worden aangebracht. En beide zou een op ondragelijke wijze indringen der overheid zijn in de rechten en vrijheden der burgerij. De overheid heeft haar roeping op publiek terrein. Er is ook zoo iets als souvereiniteit in eigen kring. En men kan wel lichtelijk over de vrijheid van den burger en zijn souvereiniteit in eigen kring heenstappen, met allerlei humanistische overwegingen. Feit is, dat men op die wijze een zeer gewichtig beginsel prijsgeeft, en dit prijsgeven van een beginsel wreekt zich vroeger of later.

Maar afgedacht van dit alles, wat geeft den schrijver in *The Standard-Bulletin* het recht, om, indien iemand het niet met hem eens is, of niet met het achttiende amendement eens is, hem te beschuldigen van een heulen met bootleggers en hijackers?

Waarom komt de schrijver niet met fatsoenlijke argumenten, als hij meent, dat de prohibitie-zaak zoo sterk staat?

Schelden en razen is gewoonlijk een bewijs van zwakheid, niet van kracht.

Maar de vrijheid, om onze gedachten te zeggen over zulke zaken, geven we ook thans niet prijs.

En de geachte schrijver kan nog lang praten, eer we dit wel doen.

Voor groote dooddoeners vreezen wij niet.

* * *

Een Christelijke Natie

Een der grootste redenen, waarom dezelfde schrijver het zulk een groote zonde acht, dat iemand de gemeene genade loochent, is wel, dat zulk een loochenaar de wondervolle zegeningen van onze beschaving, onze *Christelijke* beschaving in onze *Christelijke* natie, zelfs niet zien kan.

Nu, daar hebt ge weer een paar van die groote woorden, die heel schoon klinken, maar die men eigenlijk niet op den keper moet gaan beschouwen, want dan weet men niet meer, wat men er eigenlijk aan heeft.

Ik had in elk geval gaarne gehad, dat de schrijver ons een beetje uit den droom had geholpen en ons eens op zeer bevattelijke wijze had getoond, wat wij, die de *Christelijke* beschaving in onze *Christelijke* natie "niet kunnen zien," zooal missen en verachten. Wat zien wij eigenlijk niet, dat de schrijver, die in de gemeene gratie gelooft, wel ziet?

Begrijpen doe ik het niet.

Ik versta niet goed, wat de schrijver met *civilization* bedoelt. Dat is voor mij altijd een van die groote woorden, die maar weinig zeggen, ofschoon men eigenlijk bedoelt er zeer veel mee te zeggen. Is beschaving iets, zooals het Hollandsche woord te kennen geeft, dat het uitwendige betreft, zooals een gladgeschaafde oppervlakte? Of houdt het in, zooals het Engelsche woord schijnt aan te duiden, het geheel van onze maatschappelijke en politieke verhoudingen, met handel en nijverheid, kunst en wetenschap, uitvoerende, regeerende, judicieele, wetegevende macht en wat dies meer zij? Waarschijnlijk bedoelt de schrijver wel het laatste, ge-

heel de machtige structuur van onze westersche beschaving. En Christelijk? Ja, dat woord is mij beter bekend. Het is alles, wat uit den Geest van Christus opkomt, uit het beginsel der wedergeboorte leeft, gereinigd is, in het midden dezer booze en door de zonde verdorvene wereld, door het bloed des kruises, en wat vraagt naar Zijne geboden.

Maar werkelijk, als ik die twee, civilisatie en Christelijk, nu wil samenvoegen, en het is mij dan niet te doen om woorden en ijdele vormen, maar om het wezen der zaak, dan kom ik juist uit, waar de schrijver mij plaatst, en dan behoor ik tot de klasse dergenen, die er in de wereld niets van zien, zelfs niet in onze Christelijke natie.

Maar, in trouwe, ik wil het wel zien. Laat de schrijver het mij maar toonen.

Christelijke handel? Handel doorademd met den Geest van Christus, en vragende naar Zijne inzettingen? Christelijke nijverheid? Christelijke wetenschap? Waar? Op onze groote universiteiten? In de leer der evolutie? In de nieuwere Philosofie? In de moderne Theologie? Christelijke kunst? Waar, please? In onze bioscopen of schouwburgen of opera's? Christelijke politiek? Misschien ziet de geachte schrijver meer er van dan ondergeteekende, als hij als volksvertegenwoordiger zijn Christelijke beginselen gehandhaafd wil zien in Lansing.

En dan, wat heeft dat nu met gemeene gratie te maken? Waarom kan iemand, die niet in gemeene gratie gelooft, dat Christelijke onzer beschaving zooveel minder zien, dan iemand, die er wel in gelooft? Komt het Christelijke ook al op uit de gemeene gratie? Werkelijk, het duizelt mij, als ik mij ook maar eenigszins een voorstelling tracht te vormen van de groote dingen, die de schrijver noemt.

Een Christelijke natie? Ja, ja, wij zijn geen kaffers of Hottentotten. Wij heeten een Christelijke natie. Dat kunnen wij ook zien. Maar wat beteekent het eigenlijk, zoodra men de dingen weer eenigszins op den keper beschouwt? Hoevelen zouden er in onze Christelijke natie zijn, die zelfs ook maar aan de een of andere kerk behooren? Hoevele dier kerken houden in onze dagen nog vast aan 't onvervalschte Woord der waarheid? Hoevele kerken prediken nog het kruis van Christus, de verdorvenheid des natuurlijken menschen, de noodzakelijkheid der wedergeboorte, de wederkomst van Christus, en wat meer tot de allerbreedste fundamenten van het Christendom behoort? Eilieve, ik kan toch wel wat zien. De loochening der gemeene gratie maakt mij niet geheel blind. Ik zie, onder degenen, die zich nog met den naam der Kerke Christi noemen, groote scharen, die met de grondbeginselen van het Christendom totaal gebroken hebben. Ik zie vele kerken leeg staan, andere kerken allerlei grim massen verkoopen en den clown spelen, alleen om toch nog volk te trekken, een groot aantal, waarin men op den sabbat schier alles kan genieten, behalve het Evangelie van Christus.

En percentsgewijze berekend, hoe groot zou in onze natie het aantal zijn dergenen, die werkelijk kinderen Gods zijn?

Ja, ja, een Christelijke natie! En pas op, dat ge het niet anders zegt! Men zal u wijzen op vele en schoone vruchten der beschaving en . . . . der gemeene gratie!

Maar, als de Zoon des menschen wederkomt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde?

De Christelijke natiën worden straks antichristelijk, om heel de machtige structuur van wereldbeschouwing te keeren tegen den Christus en Zijn volk.

En ik zie ontzettend veel in onze Christelijke natie, dat mij doet denken, dat die antichristelijke tijden worden voorbereid.

Laat ons niet droomen en met groote woorden spelen, maar nuchteren zijn en waken!

* * *

Publieke Gebeden

De schrijver van het bedoelde artikel wil voor zeer veel danken. Hij schrijft immers over den tekst: "Dankende te allen tijd over alle dingen." Onder dit opschrift geeft hij zijne ontboezemingen. En hij is verheugd, dat hij voor zooveel meer danken kan, dan diegenen, die niet in gemeene gratie gelooven.

Zoo wil hij danken, dat God alle schepselen liefheeft, dat Hij alle menschen zalig wil maken, dat wij zulk een flinke Christelijke beschaving hebben, dat onze overheden God nog erkennen.

En eindelijk daarvoor, dat de vergaderingen der verschillende wetgevende machten en lichamen nog geopend worden met gebed.

Nu, dat is dan ook werkelijk wel een oorzaak om te danken. Biddende mannen te hebben aan het hoofd eener natie, dat is veel waard. Als de schrijver dat bedoelt, dan behoeven wij geen gemeene gratie, om het hartelijk met hem eens te zijn. En de schijver kan het weten, want hij is vertegenwoordiger in Lansing.

Maar ik heb reden om te gelooven, dat de schrijver iets ander wil zeggen; dat hij bedoelt, dat er eigenlijk geen ware kinderen Gods, geen echte bidders aan het roer staan; dat de meerderheid der heeren, die het land regeeren, met Christus en Zijn kruis geen rekening houden; maar dat we God wel mogen danken, dat er toch nog een vorm van gebed is overgebleven in de vergaderingen der landsregeerders.

Ik kan het mis hebben. Dan zegge de schrijver het slechts. Wij trekken dan onze woorden gaarne terug en willen met hem God danken voor zulk eene Christelijke regeering.

Maar ik ben tamelijk zeker, dat ik het niet mis heb.

En dan ben ik het ook niet eens met den schrijver.

Het gebed is het hoogste stuk der dankbaarheid. Ander gebed is er niet. Het gebed wordt door den Heiligen Geest in het hart der geloovigen gewerkt, wordt opgezonden in den Naam van Christus. Wel spreekt de Schrift ook nog van een ander gebed, van het gebed der goddeloozen, maar dan zegt zij, dat de

Heere God er verre van is. Het is Hem een gruwel.

Nu kan het zijn, dat de schrijver bedoelde, dat er werkelijk in de vergaderingen van landsgrooten een waarachtig gebed tot God wordt opgezonden in den naam van Christus en op grond van Zijn volbrachte offerande, die eenmaal aan het kruis geschied is. En dan willen we met hem God danken voor dit blijde feit.

Maar als hij bedoelt, dat men in zijn gebed met de offerande van Christus niet rekent, dat men meent tot den Allerhoogste te kunnen naderen, om dingen van Hem af te smeeken, buiten Christus en Zijn offerande om, dan zeggen we zonder aarzelen, dat dit geen gebed is, dat de Heere God buiten den Middelaar Gods en der menschen niet te bereiken is, en dat Hij zekerlijk Zijn oor sluit voor het geroep dergenen, die het bloed van Christus vertrappen.

Ook hier geldt het weer: wij moeten niet droomen.

Wij moeten ons door enkele algemeenheden niet van het rechte spoor laten brengen.

Wij kunnen wel veel bazelen van algemeene genade, gebruiken groote woorden, die den toets der Heilige Schrift niet kunnen doorstaan en verleiden daardoor vele zwakke zielen, zoodat wij straks het schoone rijk van den Antichrist voor het koninkrijk der hemelen aanzien.

Maar wij voor ons houden ons liever bij het Woord onzes Gods, dat van al die algemeenheden niets moet hebben, dat ons leert, dat God een vriend is dergenen, die Hem vreezen, maar dat zij, die Zijn Woord verachten niets anders hebben te wachten dan Gods geduchte straffen.

Gods volk zij gewaarschuwd!

Tot de wet en tot de getuigenis! Zoo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad hebben.

H. H.

THE PECULIAR OFFICE

There are some points in the preceding article, appearing under the above caption in the need of a word of explanation. An inquiry was made into the meaning of the three terms *authority, power* and *jurisdiction.* The discovery was made that the three terms, the one as well as the other, are being used as the signification of *rule, government.* Now the three elements, so it was said, entering into the make-up of a complete and full rule are three in number, to-wit, (a) the making of the law, (b) its proclamation, (c) and the actual rule when the proclamated law is being obeyed. Only the government of him who rules by right either inherent in himself (the triune God) are derived from a lawful source, is lawful. Opposed to the lawful ruler is the usurper.

We discovered that as to their primary meaning, the two terms do differ. Authority is derived from a term meaning *origin, first cause,* and may, therefore, be conveniently used to signify the rule of Him (Christ) who is at once the source of the rule exercise, He being God. The primary meaning of *jurisdiction,* on the other hand, is *to proclaim the law.* This term may then be made to apply to the rule of the under-shepherds in the church.

Fact is, however, that from time memorial, so to say, dogmaticians have been speaking of the authority (gezag) both of Christ and of the particular office. In view of this, it would lead to endless confusion to depart from what seems to be the accepted usage of these two terms. Hence, either of the statements "Authority resides not in the office but in the word," or, "Authority resides not in the word but in the office" are extremely misleading. It is better, I think, to continue speaking of the authority both of Christ and of the peculiar office and thereupon to distinguish between the authority of the peculiar office and that of the Word or of Christ.

We did so. It was asserted that, according to the plain teachings of Scripture, the church has but one Monarch, to-wit, Christ; that there is a very essential difference between the character of Christ's rule, and the character of the rule of His under-shepherds and rulers in the church. Christ is the sole law maker of and the source of all rule exercised in the church. His law He proclamated through the instrumentality of His agents, called, capacitated and sustained by Him. He vested with the special office is no legislator, but a mere messenger of Christ whose particular right and duty it is to proclaim the law and the Word of His Divine Sender. Christ imposed His mind and will upon the church in the Word He spoke through the mouth of the prophets and the apostles. The *authority* of Christ, then, is a right, inhering in Himself, He being God, to impose upon His sheep His mind and will as incorporated in His Word. That of the particular office is the derived right to proclamate Christs' word.

This Word, further, is with us. Being the vehicle of the mind and will of God, it as such necessitates obedience, justifies and condemns, binds and looses. The right of rule, then, and the right to condemn and to pronounce just inheres not in the person of him vested with the peculiar office, nor does it enter in the make-up of the office he bears. To the contrary, it inheres in the Divine person of the Mediator and enters into the constituency of the office with which He as Mediator was vested. He only has this right, He being God. Here it is that we and Rome arrive at the parting of the ways. Rome maintains that not the living Word — a Word Scripture describes as quick and powerful and sharper than any two-edged sword, piercing even to the dividing asunder of soul and spirit, and of the joints and morrow, capable of discerning the thoughts and intends of the heart — but the priest condemns and forgives, binds and looses and that as one occupying Christ's place in His church on earth. The right to forgive sin, so it is taught, was

affixed to the person of the pope. It is not Christ who speaks to the soul of the penitent but the priest.

Hence, no one can do without him. He is indispensable to the distressed soul in quest of peace. Aside from him, no salvation is possible. This was the horrible fallacy under which the church labored some four centuries preceding the Reformation. However, it then happened that God healed the wounds of Luther's disquieted soul by His Word not as uttered by the priest but as received by this monk directly from the pages of Holy Writ. It was the proclamation of this vital bit of experience which, taking root in soil well prepared, broke down the edifice of the Pope, and inaugurated a movement known in history as the Reformation.

In fine, it appears, as was before said, that the authority of the particular office and that of Christ or the Word (the two cannot be separated) differ as to character. The authority of Christ is a right *to rule*, the right to condemn and to justify, the right to bind and to loose. As was before said, Christ projected His divine mind, will, decree and intentions in His Word inclosed this day between the two covers of a book known as the Bible. This Word being the vehicle of the thoughts and intentions of the divine mind of Christ, rules, necessitates obedience, condemns and justifies. It (this Word) does so as such, apart from the priest or the minister of the Gospel. Not he, but the Word is indispensable to him in quest of eternal life.

The authority of the particular office, on the other hand, is the right to proclaim the mind, will, decree and intentions of Christ as incorporated in His Word. It (this authority) is the right and duty to proclamate, as a called messenger and servant of Christ's Word which as such rules, necessitates obedience, condemns and justifies.

It was pointed out that the above presentation of the matter of the character of the rule of the special office is not in conflict with those notices of Scripture which by implication assert that he vested with the special office is the ruler in the church. For whereas the Word *as such* rules and exerts dominion, it follows that he whose task it is to administer and to proclamate the Word, rules. This rule, then, resides in the Word, and is necessarily added with the Word to the office of him who is called upon to function as the *minister of this Word.* That is to say, the office-bearer rules in conjunction with the Word or, better still, as one associated with Christ — the seat of rule. Let him part company with Christ and the Word and his rule ceases. He vested with the special office, rules, then, in that he proclamates a Word which as such exerts dominion.

In this connection we wish to comment upon another statement of our appearing in the preceding article. It reads: "Our final remark is that the office-bearer, though an organ of the congregation is, nevertheless, above and a ruler of the body whose organ he is." This assertion is in the need of further explanation. The church possesses a Word in to which Christ projected His divine mind and will. This Word, therefore, and not the person of the office-bearer is the superior to which the body of Christ submits. However, whereas the particular office is one consisting of the right and duty to proclamate this Word, is follows that this office, in the event he inducted into it is faithful in the discharge of his duty, is elevated by the Word to a position of superiority relative to the body submissive to the speech of Christ.

Let us now say a few words about absolution — an institution, originating in the early church, retained by Luther and Calvin, but dispensed with by the Reformed churches. An institution, finally, which various Christian Reformed churches, in compliance with Synod's decree, recently inserted into their order of public worship. The term absolution is derived from the Latin *absolvo*, a word meaning to loose from, unbind, unfasten, free, liberate, and signified the formula "I absolve thee," — a formula which, when uttered by the pope or the priest as his agent, was supposed to free the penitent from the guilt and the offence of his sin.

Let us now direct our attention to the grave error in which the institution envolved the papacy. Doing so we set out calling attention to the elements constituting the Divine pardon of sin. These elements are two in number, to-wit, (a) an act of God consisting in His cancelling the sins of his elect and pronouncing him guiltless for Christ's sake; (b) an act of God consisting in His entering by His spirit and His word the distressed heart of the penitent one, born of God, to testify with his spirit that God as his Father in Christ Jesus does and ever will, for Christ's sake, hold him guiltless and grant him eternal life.

Such are the elements constituting the divine pardon. If so, it will be seen at once that no man can forgive sin. For the divine cancellation is at once a removal of sin in Christ in and through whom God himself took away both juridically and ethically the sin of His elect so that it no longer exists as guilt and is destined to disappear as spiritual filth or pollution.

I repeat, in a sense, just explained, no man, not even the apostles and much less the pope, can absolve a sinner. No mere human can cancel sin in the sense of juridically removing it. No mere human can brake and soften the hard heart of a spiritually dead sinner and prevail upon it to embrace the promise of Divine pardon.

In what sense, then, may and does a called agent of Christ (the minister of the gospel) forgive sin? But one possibility remains. The task of the messengers of Christ, and this applies to the apostles as well, is to proclaim a Word — the word of Christ — which as such asserts that God has cancelled or forgiven, does cancel and ever will, the sins of the broken of heart.

What now are the various tenets constituting the

ground-work of that Roman Catholic institution known as absolution? The following:

(a) It is the exclusive right of the pope to proclamate the Divine Word of pardon, so that Christ will not speak to the distressed soul directly from the pages of Holy Writ.

(b) The pope, as the agent of Christ was vested with the right to stand in Christ's room in His church on earth to cancel, that is, to remove juridically as Christ's mouthpiece the sins of those who repent.

(c) The right to absolve the penitent is exclusively the pope's — a right which he in turn exercises through his agents, — the priests.

It may be that someone will interpolate that I misrepresent the doctrine of Rome when I assert that the pope (and the priest as the pope's agent) assigns to himself the exclusive right to stand in Christ's room and cancel sin. In replying, I call attention to the formula of absolution in vogue in the Roman Catholic Church. It reads: "I, the pope, I, the priest absolve thee." To absolve means to free, separate sin and the sinner. "I, the priest, absolve thee penitent one, that is, I liberate, separate from thee thy sin." Such was the speech of the priest. To anyone who may still object that I misrepresent Rome I ask: What may the priest then pretent to be doing when he says: "I absolve thee." Can it be that he merely means to be engaged in declaring to the penitent sinner: "I, as the mouthpiece of Christ, declare to you, broken of heart, the very Word of Christ — a Word which asserts that Christ and God, for Christ's sake, do and ever will absolve, separate from thee forever thy sin?

In support of the contention to the effect that the popes of Luther's day had appropriated the right to liberate the penitent from the guilt of sin, we quote from the article of T. Brieger incorporated in *The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge,* Vol. V, p. 487. The selection reads as follows: "After the decay of the crusading enthusiasm, the indulgence granted for that purpose (an indulgence was and still is a written absolution, G. M. O.) had thrust out a new shoot in the jubilee indulgence which, invented by Boniface VIII, in 1300, became increasingly remunerative to the popes, especially after it could be gained (beginning with Boniface IX, in the last decade of the Fourteenth century) outside of Rome itself, and not only in a jubilee year, but as often as the pope pleased. It has only recently been realized that the indulgence of the last medieval centuries show rather an essentially new form than a mere abuse of the theory. By the middle of the thirteenth century the indulgences granted to the crusaders must have been widely understood *as a liberation or absolution from penalty and fault.* It is not then surprising that, a few decades later, the famous Portiuncula indulgence was designated as liberation 'from all *fault and penalty.*' This unique character won high esteem among the *spiritual* Franciscans not long after the middle of the thirteenth century; and this accounts for the fact that the first pope to use the above-cited designation in a plenary indulgence was Celestine V, whose relations to the Spirituals are well known. The next pope, Boniface VIII, disapproved and revoked it, probably, however, not on the ground of general opposition to indulgence *a culpa et poena,* but as objecting to the concession of such an indulgence to a particular church in perpetuity. In any case, his objection to it was not long maintained at Rome . . . . The free use of this kind of indulgence by recent popes, especially John XXIII, led to attempts in the council of Constance to abate the practice; but nothing further was attained than the revocation, by Martin V in his reforming decree of 1418, of such indulgences granted to special localities."

The substance of the above selection is that, in the above cited centuries the popes had indeed assigned to themselves the right to juridically liberate, as agents of Christ, it is true, but nevertheless in His room, the penitent one from his sins.

The pope's letter of absolution sold by Tetzel yield the same conclusion. We present the following extracts:

"And I, in virtue of the apostolic power that has been confided me, absolve thee from all ecclesiastical censures, judgments, and penalties which thou mayest have incurred; moreover, from all excesses, sins, and crimes that thou mayest have committed, however, great and enormous they may be, and from whatever cause, were they ever reserved for our most holy father the pope and for the apostolic see. I blot out all the stains of inability and all marks of infamy that thou mayest have drawn upon thyself on this occasion. I remit the penalties that thou shouldst have endured in purgatory. I restore thee anew to participation in the sacraments of the church. I incorporate thee afresh in the communion of saints, and re-establish thee in the purity and innocence which thou hadst at baptism. So that in the hour of death, the gate by which sinners enter the place of torments and punishment shall be closed against thee, and, on the contrary, the gate leading to the paradise of joy shall be open . . . . " Taken from D'Aubigne's *History of the Reformation.*

If words have any meaning, the above quoted selection declares in unmistakable terms that the popes had assumed the right to justify the sinner and usher him in heaven.

"God absolves, forgives thee, liberates thee from thy sin, sinner, through my (the pope's) mouth only.

"The Word received by you directly from the pages of God's Word will avail you nothing.

"To absolve thee, sinner, is my exclusive right."

Such are indeed the tenents constituting the ground work of the institution known as absolution. It was the denial of these propositions which set on foot a movement known in history as the Reformation — a movement emancipating the church, and causing the throne of the pope to totter. These propositions it was then that comprised the bone of contention between Luther and the pope. Against these false claims of

Rome the ninety-five theses posted by Luther on the door of the church of Wittenberg constituted a protest. We now let follow some of these propositions:

"The pope cannot remit any condemnation, but only declare and confirm the remission of God . . . . "

This single proposition alone proves that the pope had assigned unto himself the right not merely to declare the divine pardon but to actually liberate the penitent from his sin. Likewise the following:

"The commissaries of indulgence are in error when they say, that by the papal indulgence a man is *delivered* from every punishment, and is saved.

"Those who fancy themselves sure of salvation by indulgence will go to perdition along with those who teach them so.

"Every true Christian, whether dead or alive, joys an entire remission both of the penalty and of the guilt, *without any need of indulgence.*

"Eevry true Christian, whether dead or alive, participates in all the blessings of Christ or of the church, by God's gift, and *without a letter of indulgence.*

"We should teach Christians that if they have any superfluity, they are bound to keep for their own households, the means of procuring necessaries, and ought not so squander their money for indulgences.

"We should teach Christians that the pope's indulgence is good, if we put no confidence in it; but that nothing is more hurtful, if it diminishes our piety.

"To hope to be saved by an indulgence is a lying and an empty hope, although even the commissary of indulgence, nay, farther, the pope himself, should pledge their souls to quarantee it.

"The true and precious treasure of the church is the Holy Gospel of the glory and the grace of God.

"The indulgence of the pope cannot take away the smallest sin, *as far as regards the guilt or the offence.*"

This last quoted proposition again proves unmistakably that the popes of that day were engaged, such was their claim, in juridically removes sin, that is, in separating sin and the sinner. If not, it must be said that Luther was engaged in fighting a strawman.

Scanning the above cited proposition we gather that over agalnst the pope Luther maintained:

"That God through the mouth of the pope *does not* take away the guilt and the offence of sin.

"That God, without the intervention of the pope's mouth justifies the penitent, for the pope cannot remit sin but merely declare the pardon of God.

"That the believer can do without the absolution of the pope in that God alone justifies the penitent through the agency not of the pope's mouth but of His Word which the contrite of heart may receive directly from the pages of Holy Writ."

Luther in the above cited proposition denies then the right of the pope to remit sin. In doing so, he struck at the very heart of the entire medieval church system, set on foot a movement which compelled the pope to release his hold on men's conscience, and resulted in the return of the believer to God and His Word. In these theses, Luther, be it by implication, shouts in the ears of the pope: Abdicate, thou usurper from hell, make room for Christ. It need not surprise us then that as soon as the papacy realized that the Wittenberg disturbance amounted to something more than a mere storm in a tea cup, it took resources to the severest measures and prepared itself for a combat to the death.

In fine, he who denies that the papacy had assigned to itself the exclusive right to liberate, as Christ's vicar on earth, the sinner from the guilt and the offence of sin, has failed to grasp the very issue of the Reformation.

Strange to say, notwithstanding his denunciation of false papal claims, Luther and Calvin as well, retain absolution — an institution grounded upon the very tenents supporting the throne of the pope. It cannot be supposed, however, that the Reformers clave to absolution *proper*. If so, it should have to be concluded that their opposition to Rome was more apparent than real; that they yielded to the pope relative the very issue of the Reformation, respecting the very point of matter constituting the bone of contention between themselves and Rome. True, Luther had his private confessional where he sought to put at ease the contrite of heart with a formula reading as follows: "I absolve thee from thy sins in the name of Christ and by virtue of His command, so that it is not I, but He, who through my mouth forgives thee thy sin, and this thou must accept and firmly believe as if thou hast heard it from the lips of Christ the Lord." It is as if Luther senses that the utterance "I absolve thee" does not fit in the mouth of a mere human, and that he uttering it assigns to himself a right not his but God's only. For he added "so that it is not I, but He (Christ) who through my mouth forgives thee thy sin." If Luther thought he had actually corrected himself he was sorely mistaken. For the addition "not I, but Christ through my mouth" is no improvement whatever upon the statement "I absolve thee." The pope, too, thought of himself as one through whose mouth Christ absolves the sinner. The question is whether Luther regarded the formula uttered by his mouth as effectual in juridically liberating the penitent one from the guilt and offence of his sin; whether he thought of himself as the vehicle of a word which the believer could not receive directly from the pages of Holy Writ; whether, finally, he regarded the practice in which he engaged as one limited to his caste only. These, as we before pointed out, constitute the ground work of absolution *proper*. A hasty glance at his theses cited above, and an hurried examination of his sermons is quite sufficient to convince us that, though retaining absolution, Luther had emptied the institution of its real content so that what he retained was an empty shell. We now quote from a sermon of his on the subject of forgiveness of sin:

"The remission of sin is in the power neither of

the pope, nor of the bishop, or of the priests, nor of any other man, but reposes solely on the word of Christ, and on your own faith. For Christ designed not to build our consolation, our salvation, on the word or on the work of man, but solely on Himself, on His work and on His Word. Thy repentance and all thy works may deceive thee, He will not falter, and the devil shall not overthrow His words.

"A pope or a bishop has no more power than the lowliest priest, as regards remission of sins. And even were there no priests, each Christian, even a woman or a child, can do the same thing. For if a simple Christian says to you, 'God pardons sin in the name of Jesus Christ,' and you receive this word with a firm faith, and as if God Himself were addressing you, you are absolved.

"If you do not believe your sins are forgiven, you make God a liar, and you put more confidence in your own vain thoughts, than in God and His Word.

"Under the Old Testament, neither prophet, priest, nor king had the power of proclaiming remission of sins. But under the New, each believer has this power. The church is overflowing with remission of sins. If a pious Christian consoles thy conscience with the Word of the cross, let it be man or woman, young or old, receive this consolation with such faith as rather to die many deaths than to doubt that it will be so before God. Repent, do all the works in thy power; but let the faith thou hast in pardon through Jesus Christ be in the foremost rank, and command alone on the field of battle." L. Opp. L. 17. 162. Quoted from D'Aubigne's *History of the Reformation.*

Luther, let it be noticed, brought man face to face with God. In the words of D'Aubigne, "The work of forgiveness descended pure from on high, without passing through a thousand corrupting channels. In order that the testimony of God should be efficacious, it was no longer necessary for men to set their delusive seal to it. The monopoly of the sacerdotal caste was abolished; the church was emancipated."

By no means, then, did Luther regard himself as one whose exclusive right it was to set free the sinner; as one rendering the Word of pardon effectual and adding to that Word a certain efficaciousness it as such not already possessed. Luther's absolution is an affair innocent enough in itself. Though retaining the institution he denied the power thereof. Then why did he retain it? There can only be one answer. Luther, and this applies to Calvin as well, did not wholly succeed in purging themselves from the leaven of Romanism. The Reformed churches of a latter date dispensed with the institution altogether.

Our final remark is that one of the evils resulting from the institution in question was the cessation of the preaching of the Word of God. This was as could be expected. For if the Word is rendered ineffective as the agent or vehicle of Divine pardon and if the right to cancel sin is affixed to the particular office, the conviction cannot be escaped that the Word may be dispensed of.

G. M. O.

BEKENDMAKING

Op den eersten Woensdag in Februari 1929, D. V., hopen onze kerken in Classis te vergaderen in het kerkgebouw der Prot. Geref. kerk te Hull, Ia.

We zouden gaarne willen dat iedere kerkeraad ons de namen hunner afgevaardigden zond.

Indien er anderen mochten wezen, buiten onze afgevaardigden, verzoeken wij ook dezulken ons dit te laten weten.

Hopende dat ge aan dit ons verzoek zult voldoen en u in welstand te mogen ontmoeten.

Namens de Commissie ter regeling voor verblijfplaatsen,

E. GRITTERS,
Perkins, Ia.

P. S. De afgevaardigden van Michigan en Illinois kunnen het gemakkelijkst de Chicago, Milwaukee, St. Paul en Pacific nemen van Chicago 's avonds 6:15, de naam van de "flyer" is de "Sioux," terwijl de broeders van Waupun dezelfde trein kunnen nemen te Madison, Wis., des avonds om ongeveer 10 uur.

IN MEMORIAM

Den 19en Dec. 1928 behaagde het den Heere tot Zich te nemen onze geliefde vrouw, dochter en zuster,

MRS. CHRISTINA DEPPE
geb. Schoo,

in den ouderdom van 31 jaar.

Zacht en kalm ontsliep zij in haren Heer en Heiland, Die zij in al haar lijden hier beneden ten allen tijde zocht.

Moge de Heere ons ten allen tijde Zijne rijke troost schenken.

Mr. Jacob Deppe
Mrs. Henry Schoo
Mr. en Mrs George Rininck
Mr. en Mrs Fred Schoo
Mr. en Mrs. Egbert Schoo
Mr. en Mrs. Richard De Zeeuw
Mr. en Mrs. Herman Schoo
Mr. en Mrs William Scheltema
Miss Gertrude Schoo

Grand Rapids, Mich.

Grijp moed — o pelgrim, draag Uw kruis
Eens eindigt alle leed en pijn
Wat zal dat zalig zijn.
Straks komen al Gods kind'ren thuis

Liefde Gods! wie kan doorgronden
Wie gij zijt en wat gij geeft?
Wie uw zaligheid verkonden,
Die begin noch einde heeft?
Als het hart aan u gelooft,
Valt de doornenkroon van 't hoofd.

HET WONDER DER GENADE

Zullen we eene rechte en Schriftuurlijke beschouwing ontwikkelen van de Voorzienigheid Gods, dan is het van wezenlijk belang, dat we wel voor de aandacht houden, dat de Heere God in den meest volstrekten zin *alleen* regeert, dat Hij alleen God is en er is geen God naast Hem of boven Hem of tegen Hem; dat die God alles aanstuurt op het doel, dat Hij Zich in Zijn raad heeft voorgesteld, zonder dat Hij ooit in dit werk door eenig schepsel wordt verhinderd of gedwongen om af te wijken van den weg, dien Hij Zich tot het bereiken van dat doel heeft voorgesteld; ja, dat geen schepsel ooit iets anders kan doen dan onder Gods Voorzienigheid het doel dienen, dat de Allerhoogste Zich dacht van voor de grondlegging der wereld. Daartoe is het noodig, dat we handhaven, dat God de Heere Zich één doel stelde, dat Hij Zich slechts ééne bestemming der schepping ooit heeft gedacht en niet allerlei mogelijke doeleinden en bestemmingen, die dan weer van allerlei middelen, met name van de wilskeuze van den mensch voor het bereiken en verwerkelijken er van zouden afhangen. Vooral met het oog op het feit der zonde zijn wij zeer geneigd om op de eene of andere wijze ons eene dualistische voorstelling te vormen van Gods regeering, eene neiging, die zich niet zoo zelden openbaart in de vraag, wat er eigenlijk zou zijn geschied, ware Adam eens niet gevallen. Wij denken ons dan toch eigenlijk twee mogelijkheden voor de ontwikkeling aller dingen, de eene met, de andere zonder den val in de zonde. Het hangt dan eigenlijk van de keuze van den eersten mensch af, welke van deze twee mogelijkheden werkelijkheid zal worden. Blijft hij staan, dan zal de schepping zich louter naar haar eigen ordinantie ontwikkelen zonder meer, zonder ooit een andere bestemming, een hooger doel te bereiken; valt hij, wordt hij ontrouw, dan zal God, in weerwil van de macht der zonde, toch Zijn raad uitvoeren, en in Christus de gevallen wereld redden uit de macht der zonde en des verderfs. Dit dualisme gaat dan weer verschillende zijden uit. Beschouwt men dit werk der verlossing als geheel los van het oorspronkelijk plan Gods met de wereld, weet men hoegenaamd niet, wat nu eigenlijk nog de beteekenis is van het tegenwoordige bestand der dingen, dan wordt men Anabaptistisch en zegt, dat het oude vervloekt is, dat het nieuwe er voor in de plaats geschoven wordt en dat met dat nieuwe het oude hoegenaamd geen verband houdt; men scheidt schepping en herschepping, het eerste paradijs en het tweede, geboorte en wedergeboorte, aarde en hemel en weet met de tegenwoordige, onder den vloek liggende dingen eigenlijk geen raad. Maar evenzeer werkt men zich in een onverzoenlijk dualisme, wanneer men zich vastklemt aan een theorie der Gemeene Gratie. Ook deze toch gaat uit van de gedachte, dat God een oorspronkelijke scheppingsgedachte had, een zeker doel, om de schepping, zooals Hij haar oorspronkelijk formeerde, uit zichzelf, zonder zonde te doen ontwikkelen, dat de zonde een macht is, die deze oorspronkelijke scheppingsgedachte Gods verstoort, en dat God de Heere nu toch, in weerwil van Satan en zonde, dat doel bereikt en door de kracht van zekere Gemeene Gratie die schepping haar doel, haar oorspronkelijk doel toch doet bereiken.

Ook als we deze laatste beschouwing willen handhaven, ligt de eenheid van Gods Raad en van Zijn Voorzienig bestel gebroken. We krijgen dan allerlei brokstukken. Wij spreken dan van eene macht, die verstorend inwerkte op Gods plan, terwijl God toch de overwinning behaalt op die verstorende macht, en in weerwil van haar Zijn raad uitvoert. En dit alles is in den grond der zaak dualistisch. Als er een macht is, die wel door den Heere wordt verwonnen, zoodat God Zijn doel bereikt, maar die dan toch voor het oogenblik Gods werk verstoren kan en Zijn raad verijdelen, dan regeert God niet meer in den volstrekten zin des woords alleen. Dan wordt de geschiedenis der wereld toch bepaald door twee tegenover elkander staande machten. En dit is dualisme van het zuiverste water.

Daarom is het van het allergrootste gewicht, dat we bij de bespreking van de Voorzienigheid Gods wel verstaan, dat God altijd alleen regeert en dat er niemand is, die Hem van den weg, dien Hij Zich voorstelt, ooit gedrongen heeft of nog dringt. Wij moeten dan ook wel voorzichtig zijn, dat we nimmer de gedachte koesteren, alsof God ooit iets deed in *weerwil van de verstorende werking* van het schepsel, hetzij goddelooze of duivel. Wel kunnen wij zeggen, dat God werkt *ten spijt* van allen, die Hem tegenstaan, voorzoover dit laatste het *bedoelen* van duivel en goddeloozen betreft. Zij *bedoelen* wel om Gods werk te verstoren en Gods plan te verijdelen. Dat is juist hun groote schuld. De bijl verheft zich wel tegen Hem, die er mede houwt en de zaag tegen Hem, die haar trekt. Uit zedelijk oogpunt genomen werkt de booze macht des Satans en der wereld tegen God in. De goddelooze wereldmacht heeft een gansch ander doel dan de Heere God, en dat doel is boos. Als de duivel in het eerste paradijs komt om den mensch te verleiden, dan is het zijn doel zeker niet om den Raad des Heeren uit te voeren. Hij bedoelt zeker niet om dienstknecht Gods te zijn. Zijn bedoeling is zeer zeker de verstoring en verwoesting van Gods werk, het aan zichzelven onderwerpen van de schepping, die de Heere had geformeerd. Hij zegt ook zeker in zijn hart, dat hij daartoe wel de macht heeft, dat hij wel onafhankelijk naast God staat, tegen Hem kan werken, en Zijn werk kan verstoren. Als de broeders Jozef verkoopen aan de Midianieten, dan hebben ze zeker niet het flauwste besef, dat zij daardoor den Raad des Heeren dienen, om straks een groot volk in het leven te behouden. Zij hebben gansch iets anders in den zin hunner gedachten. Zij bedoelen hun haat en nijd bot te vieren aan hunnen broeder. Dat is hunne zonde. Als de wereldmacht tegen Jeruzalem optrekt, dan gaat het die wereldmacht er niet om, om de stad Gods, die goddeloos geworden is en geestelijk Sodom en Gomorra gevonden is, te kastijden. Neen, zij stelt zich tegen Jehova en Zijn volk. Zij zegt in haar hart.

dat zij in zichzelven macht heeft, om waar de goden der andere volken niet tegen haar bestand waren, den God van Israel te verwinnen en Zijn koninkrijk te vernietigen. Dat is hare zonde. Als Israel met Pontius Pilatus en Herodes en de heidenen samenspant, om het heilig kind Jezus te dooden aan het vloekhout, dan ligt het wel ver van de bedoeling dier goddelooze bende, om Gods Raad der Verzoening uit te voeren en de offerande der Verzoening te brengen. Zij bekoelen slechts hun haat en bittere vijandschap aan den Gezalfde des Heeren. En zoo is het altijd. De booze macht der goddeloozen wil zich tegen God stellen, wil Zijn werk verstoren en verwoesten, wil zelf regeeren in den naam van den Vorst der duisternis. En als ge met dit subjectieve bedoelen de regeering Gods vergelijkt, dan mag het inderdaad gezegd worden, dat de Heere God, in weerwil van dit booze bedoelen der zonde, Zijn raad uitvoert.

Maar dit alles neemt niet weg, dat in voorwerpelijken zin genomen, de zaak gansch anders is. Dan toch staat de zaak niet zoo, dat God zijn doel wel bereikt, in weerwil van het feit, dat Zijn werk herhaaldelijk wordt verstoord door de booze pogingen en aanvallen van de macht der duisternis, maar dat Hij dat doel bereikt *door middel* van dit woelen der goddeloozen, zoowel als door alle andere middelen. Gods werk werd nimmer verstoord. God is nimmer door eenige macht gedwongen, om den weg, dien Hij Zich had voorgesteld tot het bereiken van het doel, ook maar voor een enkel oogenblik te verlaten. Hij regeerde *alleen*. Regeerde ook door Satan en zijne trawanten, regeerde ook door middel van al het gewoel der goddelooze wereldmacht. Er is zeker strijd tusschen het goddelooze bedoelen der wereld en den heiligen wil Gods; er is nimmer strijd tusschen den Raad des Heeren en het werken van eenig schepsel. Het schip der schepping, dat afzeilt van de kust des allereersten begins, koers neemt over den oceaan des tijds, zeilt recht op die bestemde haven aan, die de Heere voor haar heeft bereid. Er is bij den Heere nooit tegenwind, want alle winden zijn Zijne. Er is bij Hem nimmer een woedende orkaan, die het schip bedreigt met ondergang of uit zijn koers dwingt, want alle orkanen werken alleen door Hem en naar Zijn hoog bevel. Daarom mogen wij dan ook nooit de zondeval uit de Godsregeering afzonderen. Niet alleen moeten we het zonder aarzelen uitspreken, dat de Heere God naar Zijn onveranderlijken raad het feit der zonde heeft bepaald, om Hem als middel tot het einde te dienen; maar ook moeten we daaraan nog toevoegen, dat de zonde ook niet anders kwam dan door Gods Voorzienig bestel. Er is nimmer een gat geslagen in Gods werken en het werk der genade is geen reparatie-werk. Alleen door Gods eigen voorzienig bestel kon de Satan zich vereenigen met de slang, kon hij het Paradijs binnenkomen, kon hij zich verleidend richten tot de vrouw, kon zijn verleiding ten val leiden, kon de mensch in de zonde vallen en met de schepping onder den vloek komen. Neen, wij gaan daarbij niet dwaselijk uitroepen: O, zalige zondeval! Deze toch is opzichzelf niet zalig, doch is onze groote schuld. Maar ook gaan we niet, terugverlangend naar dien eersten staat der rechtheid, weemoedig met den neus tegen het hek van het Paradijs aan staan, doch roemen veeleer de veelvuldige wijsheid Gods, die ook door middel van Satan en zonde, door den diepen weg van lijden en dood heen, Zijn raad uitvoert en Zijn volk leidt naar een beter en eeuwig Paradijs.

Welnu, om diezelfde reden mogen we ook nimmer de Voorzienigheid Gods los denken van de feiten der zonde en genade. Al te dikwijls geschiedde dit in het verleden. Men behandelt dan geheel het stuk der Voorzienigheid aanstonds na het stuk der Schepping. En dit schoone leerstuk wordt dan schier afgehandeld, alsof Gods Voorzienigheid eigenlijk daarin bestond, dat Hij nog altijd die schepping, zooals Hij ze oorspronkelijk formeerde, draagt en naar een zekere oorspronkelijke scheppingsordinantie doet ontwikkelen. Wel wordt ook die Voorzienigheid beschouwd in verband met, tegenover de zonde, en de vraag beantwoord, hoe we ons Gods almachtige regeering aller dingen hebben te denken, voorzoover als zij de zonde en den zondaar raakt. Maar dit alles komt toch eigenlijk slechts terloops ter sprake. Van den val, de zonde, den vloek, den dood, het lijden om der zonde wil en alles wat daarmede verder in verband staat wordt eerst later gesproken. Ook van de genade en het werk der verlossing gewaagt men eerst in ander verband. Op die wijze gaat het organisch verband der dingen verloren. Men krijgt eigenlijk allerlei brokstukken van waarheid, een stuk der schepping, een stuk der Voorzienigheid, een stuk der zonde en des doods, een stuk der genade en der verlossing, maar hoe al deze verschillende elementen zich nu tot elkander verhouden, en wat nu eigenlijk het verband der dingen is, wordt niet verstaan. En dit wreekt zich dan weer verder op allerlei wijze. Daarom moeten we in de eerste plaats wel verstaan, dat er geen Voorzienigheid Gods is los van en naast de werking van genade en vloek, van liefde en toorn, van verkiezing en verwerping; dat de Godsregeering juist zoo is, dat ze het organisch geheel der schepping heenvoert naar de heerlijkheid der nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, naar de heerlijkheid van Gods eeuwig verbond, naar den tabernakel Gods die straks in volmaaktheid bij de menschen eeuwiglijk zijn zal; terwijl door diezelfde regeering Gods het verworpene afvalt en rijp wordt gemaakt voor het eeuwig verderf. Positief toch is het Gods doel, om alle dingen in Christus te vereenigen, om Zijn Verbond te bewaren en te verheerlijken tot in de glorie van Zijn eeuwig Koninkrijk. Daarop stuurt, van het begin tot het einde der wereld alles aan, omdat de Heere God alzoo alle dingen regeert, dat ze op dat doel zich moeten richten. En daartoe werkt onder deze regeering Gods alles mede, in hemel en op aarde en in de hel, engelen en duivelen, rechtvaardigen en goddeloozen, zonde en genade, vloek en dood en lijden, vruchtbare en onvruchtbare jaren, regen en droogte, oorlog en vrede, ziekte en pestilentie, alles werkt mede tot die verheerlijking van alle dingen,

waarin de tabernakel Gods bij de menschen zijn zal. Wel werken duivelen en goddeloozen daarin anders mede dan engelen en rechtvaardigen, reden waarom de eersten zich in dat medewerken aan de uitvoering van Gods Raad schatten des toorns vergaderen en straks hun rechtvaardig oordeel ontvangen, terwijl de laatsten in dien weg zich het eeuwige loon der genade verwerven. Maar dualisme is er niet. Allen werken mede tot de uitvoering van dien Raad des Heeren. Gods regeering is gemotiveerd door verkiezende en verlossende en verheerlijkende, verhemelschende genade en door verwerpenden, verbolgen en verdoemenden toorn.

Als we dit voor oogen houden, kunnen we ook de eigenlijke idee van het wonder vatten, zoowel als een Schriftuurlijke voorstelling ons vormen van de afzonderlijke wonderen en hun beteekenis in het geheel van Gods Voorzienig bestuur. Ook met het wonder wist men eigenlijk geen raad. Men behandelde wel het wonder in verband met de Voorzienigheid, maar wist er toch geen eigen plaats aan te geven in het geheel. Al te zeer uitgaande van de gedachte, dat door Gods Voorzienigheid Zijn scheppingswerk in stand bleef en zich ontwikkelde naar hare oorspronkelijke ordinantiën, niet aanstonds een plaats inruimende in de Godsregeering, voor zonde en genade, vloek en verlossing, kwam het wonder naast die Voorzienigheid te staan als iets geheel vreemds, iets, waarmede men geen raad wist. Dat dit het geval is, mocht ook blijken uit den jongsten strijd in de Christelijke Gereformeerde Kerken over dit punt, ten tijde van de controvers met Dr. R. Janssen. Tusschen twee haakjes zij hier opgemerkt, dat het ons altijd nog spijt, dat wij destijds niet geheel vanaf eigen standpunt dien strijd hebben gestreden, maar ons verbonden aan de "vier professoren" en een paar der predikanten in de Christelijke Gereformeerde Kerken. In de eerste plaats hebben wij later wel dikwijls getwijfeld, of het dien broederen wel allen om de waarheid te doen was en niet om den persoon van Dr. Janssen. Destijds twijfelden wij daaraan niet, doch in het licht van hetgeen later geschiedde laat zich dien twijfel niet onderdrukken. Doch in de tweede plaats waren wij het toch ook onder elkander niet eens, iets waarvan we ons toen wel meer of min bewust waren, maar dat uit de latere geschiedenis nog duidelijker gebleken is. En toch, als men samen strijdt en schrijft, is men ook gemeenschappelijk verantwoordelijk, terwijl men toch, zou men opzichzelf staan, de dingen dikwijls eenigszins anders zou willen zeggen en voorstellen. Doch dit tusschen twee haakjes. Feit is, dat een der geschilpunten, waarop vooral de vier professoren alsmede Ds. H. J. Kuiper veel nadruk legden, het stuk der wonderen was. Doch wie thans nog eens weer naleest hetgeen toen ook door de laatstgenoemden geschreven werd over het wonder en de wonderen, kan niet anders dan tot de conclusie komen, dat men zelf met dat stuk eigenlijk geen raad wist. Wel stelde men zich tegenover Dr. Janssen, maar een eigen bepaalde beschouwing had men niet. Des te onverantwoordelijker is het, dat men van de zijde dezer professoren over al deze dingen niets meer hoort. Het gaat er mede als met het stuk der Gemeene Gratie. Men zou dat verder ontwikkelen. Men zou het in ernstige studie nemen. Nu kunnen wij er natuurlijk niet over oordeelen, hoe ernstig men over dit stuk studeert. Maar feit is, dat er niets in het licht wordt gegeven en dat men zwijgt als het graf. Zoo is het ook met de beginselen, die ten grondslag lagen aan en in het geding kwamen in den Janssen-strijd. Er wordt eenvoudig niet meer over gesproken of geschreven. Men schijnt tevreden te zijn met de afzetting van den persoon van Dr. Janssen. Doch hetgeen men toen schreef over het stuk der wonderen bewijst wel, dat men zelf eigenlijk geen bepaalde beschouwing had. Zoo werd er in dien strijd gehaspeld over de vraag of het wonder zelf natuurlijk of bovennatuurlijk was, en men verstond niet, dat deze vraag zelf eigenlijk niet opkomen kan op Gereformeerde erve. Zij behoort thuis bij het Deïme. Wie toch gelooft in de Gereformeerde voorstelling van de Voorzienigheid Gods, belijdt daarmede ook, dat er geen natuurlijk of bovennatuurlijk is. De dingen, die wij natuurlijk zouden noemen, zijn toch altijd daden Gods, openbaringen van die alomtegenwoordige kracht Gods, waardoor Hij alle dingen draagt en regeert. De natuur doet niets op zichzelf. De meest dagelijksche dingen doet God. De meest gewone natuurverschijnselen zijn daden des Allerhoogsten. Het kan de aandacht dan ook niet ontgaan, dat de Schrift de meest gewone dingen wonderen noemt. Zoo lezen wij in Ps. 107:23, vv.: "Die met schepen ter zee afvaren, handel doende op de groote wateren, die zien de werken des Heeren, en Zijne *wonderwerken* in de diepte. Als Hij spreekt, zoo doet Hij een stormwind opstaan, die hare golven omhoog verheft. Zij rijzen op naar den hemel; zij dalen neder tot in de afgronden; hunne ziel versmelt van angst. Zij dansen en waggelen als een dronken man, en al hunne wijsheid wordt verslonden. Doch roepende tot den Heere in de benauwdheid, die zij hadden, zoo voerde Hij hen uit hunne angsten. Hij doet den storm stilstaan, zoodat hunne golven zwijgen. Dan zijn zij verblijd omdat zij gestild zijn, en dat Hij hen tot de haven hunner begeerte geleid heeft. Laat hen voor den Heere Zijne goedertierenheid loven en Zijne *wonderwerken* voor de kinderen der menschen." En zoo is het getuigenis der Schrift op meerdere plaatsen. De onderscheiding tusschen natuurlijk en bovennatuurlijk behoort op Gereformeerde erve niet en is in den grond der zaak Deïstisch. Hetzelfde geldt van de onderscheiding, waarover destijds gestreden werd, tusschen het middellijke en onmiddellijke eens wonders. Ook in die onderscheiding vindt men de idee van het wonder niet. Het is waar, dat Dr. Kuyper in zijn *Dictaten Dogmatick* er nadruk op legt, dat het wonder altijd onmiddellijk is, doch recht duidelijk wordt het niet, wat hij daardoor eigenlijk bedoelt en men gevoelt aanstonds, dat ook daarmede het eigenlijke wezen van een wonder niet is geraakt. In laatster instantie mag toch zeker gezegd worden, dat alle werk Gods onmiddellijk is, dat Hij op de meest onmiddellijke wijze het wezen

der dingen raakt, ze draagt door Zijn almachtige kracht en ze van oogenblik tot oogenblik doet zijn en zich ontwikkelen. In al deze onderscheidingen openbaart men wel, dat men worstelt om tot een zekere voorstelling te komen, maar ook tevens, dat men eigenlijk geen plaats kan vinden voor het wonder.

Ook kan het eigenlijke van het wonder niet daarin liggen, dat het voor ons onbegrijpelijk en onverklaarbaar is. In den grond der zaak begrijpen wij niets, ook niet van de meest gewone dingen. Het is waar, dat ik er niets van begrijp, als de Heiland het brood in Zijne goddelijke handen zoo doet vermenigvuldigen, dat een gansche schare er door kan worden gespijzigd; maar evenmin ligt het binnen de perken van mijn begrip, hoe een zaad in de aarde sterven kan om dan honderdvoudige vrucht voort te brengen. Het is zoo, dat mijn denken verstomd staat, als de Heiland Lazarus uit het graf roept, nadat hij reeds vier dagen in het stof des doods geslapen had; maar niet minder gaat de geboorte van een kindeke het stoutste begrip te boven. Hoe de Heere Jezus op de bruiloft te Kana water in wijn veranderen kon, is ons zeker een raadsel; maar hoe een wijnstok druiven kan voortbrengen en langs dien weg verschillende elementen in wijn veranderen kan, is mij niet minder ondoorgrondelijk. Met andere woorden, het maakt voor mijn begrip niet veel verschil of God door Zijne almachtige kracht langs den gewonen weg op den wijnstok werkt en hem wijn doet voortbrengen, of dat Hij door gelijke almogendheid werkt op water, om dat in wijn te veranderen. Als het grassprietje uit de aarde voortkomt, staat mijn verstand stil. Als de zon stilstaat, en de maan, op het woord van Jozua, dan belijden wij dat niet te begrijpen, maar als de Heere elken morgen de zon aan de oosterkimmen doet verrijzen, is dat evenzeer verre boven mijn begrip. Wel is waar, dat ook naar de beteekenis van een der oorspronkelijke woorden, die in de Heilige Schrift voor *wonder* gebruikt wordt, het wonder verbaasd doet staan, onze aandacht trekt en onze verwondering wekt, doch de oorzaak hiervoor ligt niet in het feit, dat wij de gewone daden van Gods Voorzienigheid begrijpen, terwijl de wonderen ons begrip te boven gaan, maar veeleer hierin, dat wij aan de dagelijksche werken van Gods alomtegenwoordige kracht zoo gewoon worden, dat wij op hen niet meer de aandacht vestigen. In het wonder doet God iets bijzonders, dat juist door dat bijzondere de aandacht trekt. Maar noch in het bovennatuurlijke (een term, die in den mond eens gereformeerden geloovige niet past) noch in het onmiddellijke, noch in het onbegrijpelijke ligt het eigenaardige, zit de eigenlijke idee van het wonder.

Het wonder behoort geheel en al op het terrein der genade. In het algemeen zouden wij het willen omschrijven, als die daad Gods, waardoor Hij het geheel van Zijne, in de zonde gevallene en onder den vloek liggende schepping opvoert naar de heerlijkheid van het eeuwig koninkrijk der heerlijkheid. Het einddoel, de eindbestemming aller dingen ligt in de verheerlijking van Gods Verbond. De schepping, die thans door de zonde onder den vloek ligt, moet niet weer hersteld om te worden teruggebracht tot haren vorigen staat, maar moet hooger worden opgevoerd naar de hemelsche heerlijkheid. Die daad Gods, waardoor Hij de werken Zijner handen, door den diepen weg van zonde en vloek heen, uit die ellende opheft tot in de heerlijkheid des hemels, is *het* wonder, het wonder der genade. Het vindt zijn centrum in de Vleeschwording des Woords, het Wonder der wonderen, *het* Wonder, waaruit alle afzonderlijke wonderen voortvloeien of waarvan ze typen en schaduwen zijn. En het vindt zijne voleinding in de wederkomst van Christus Jezus onzen Heiland, wanneer de elementen dezer tegenwoordige wereld brandende zullen vergaan, doch om nieuwe hemelen en een nieuwe aarde te bereiden, waarin de tabernakel Gods bij de menschen zijn zal. En als de kracht van dat wonder ergens in de schepping, die onder den vloek ligt, doorbreekt, dan hebt ge *een* wonder in den eigenlijken zin des woords. Zoo verstaan nu is geheel Gods Voorzienig bestuur in deze wereld eigenlijk een wonder, want in Zijne almachtige regeering aller dingen stuurt Hij alles op dat einde aan met vaste hand. Zijne Voorzienigheid wordt gemotiveerd door de genade over Zijn volk in Christus Jezus. Maar als die bepaalde kracht der genade op eenig terrein der schepping tot openbaring komt, dan hebt ge een teeken, dat de God des Verbonds in Christus Jezus Zijn volk verlost en straks alle dingen nieuw maakt. Het wonder is ook een teeken, bepaalde wonderen zijn teekenen, die heenwijzen naar de volkomene verlossing. Als Israel door de Roode Zee gaat, dan is de groote vraag niet of dit een natuurlijke of bovennatuurlijke daad God is, nog veel minder of God hier middellijk of onmiddellijk werkt, maar dan openbaart Hij de groote kracht Zijner genade, waardoor Hij een pad baant voor Zijn volk en het verlost uit de dienstbaarheid van Egypte om het te leiden naar het Kanaan der ruste. Als God water uit de rotssteen doet stroomen, als Hij het manna in de woestijn doet regenen, als Hij de muren van Jericho omwerpt, als Hij zon en maan doet stilstaan, als Hij groote steenen regent op de hoofden der vijanden van Zijn volk, dan is de hoofdzaak niet, dat wij deze dingen kunnen verklaren of niet verklaren, maar dat alles onder Gods bestel moet dienen om het volk Zijns Verbonds te verlossen en te zaligen en de erfenis te doen ingaan. Als Immanuel komt, dan is Hij het wonder bij uitnemendheid. Hij is de Heere uit den hemel in ons vleesch, God met ons, de centrale verwezenlijking van het Verbond Gods met Zijn volk. Door Hem geschiedt ook alle wonder in de schepping Gods. Daarom doet Hij dan ook wonderen. Hij gaat als het ware midden in de vervloekte schepping staan en toont door Zijne wonderwerken, dat Hij Degene is, Die komen zou, om alle dingen uit de ellende van den vloek op te heffen tot de heerlijkheid van het eeuwig Koninkrijk. Hij doet de dooven hooren, Hij maakt de blinden ziende, Hij neemt alle krankheden weg, Hij wekt de dooden op. En al deze dingen waren slechts schaduwen van de werkelijkheid, openbaringen van

Zijn goddelijke kracht, om alle dingen te verlossen. Straks staat Hij Zelf uit de dooden op in het heerlijke leven des hemels als het Hoofd van Zijn volk, vaart Hij door de hoogste hemelen en zit aan de rechterhand des hemelschen Vaders, stort Hij Zijn Geest uit in het midden van Zijn volk, wederbaart Hij door het wonder der genade, roept hij het licht des hemels uit de duisternis des doods, herschept Hij een volk, dat Hem gegeven is, opdat het eene openbaring zou zijn van het wonder der genade in het midden der wereld. Straks doet Hij hen door den dood ingaan in het leven, wekt Hij hun stof op uit den slaap des doods, verheerlijkt en verhemelscht Hij alle dingen, in Zich vereenigd, om den tabernakel Gods eeuwiglijk bij de menschen te doen zijn. Dan heeft de regeering Gods haar eindbestemming bereikt naar den eeuwigen raad des Heeren; en dan is het wonder der genade zijn voleinding ingegaan.

H. H.

ANNOUNCEMENT

Meeting of the Curatorium of our Theological School will be held, D. V., Tuesday, February 5, at 7 o'clock, p. m., in the basement of the Protestant Reformed Church at Hull, Iowa.

S. G. SCHAAFSMA,
Secretary

OPROEP VOOR CLASSIS-VERGADERING

D. V. vergadert de Classis op Woensdag, 6 Februari, e. k., des namiddags om 1:30 (niet om 2:30, zooals in de vorige S. B. werd aangekondigd) in het kerkgebouw te Hull, Ia.

Stukken voor het Agendum moeten ingediend bij den Stated Slerk.

Brenge de Heere ons in Zijne gunst op den bepaalden datum samen.

S. G. SCHAAFSMA,
Stated Clerk

Ach, versterk de zwakke krachten,
Gij, die onze sterkte zijt!
Leer mij 's waerelds hoon verachten,
En volharden in den strijd!
Weg met al die ijdle vragen!
Weg met al dat laf vertsagen
Van verganklijk vleesch en bloed!
Die het met den Heiland wagen,
Faalt het nooit aan heldenmoed.

—J. J. L. Ten Kate.

THE ANOINTING AT BETHANY

(John 12:1-8)

In the whole bearing and conduct of Jesus in and about Jericho there was much to indicate that some great crisis in His history was at hand. It does not surprise us to be told of the disciples believing "that the kingdom of God should immediately appear." It was because He knew that they were so misconceiving the future that lay before Him and them, that, either in the house of Zacheus, or afterwards on the way to Jerusalem, Jesus addressed to them the parable of the Pounds. He would have them know, and could they but have penetrated the meaning of that parable they would have seen, that so far from any such kingdom as they were dreaming of being about to be set up for them in Jerusalem, He was going through the dark avenue of death to another, to a far country, to receive the kingdom there, and after a long interval return; and that, so far from them being about to share the honors and rewards of a newly erected empire, they were to be left without a head, each man to occupy and to labor till He came again. Another parable, that of the laborers in the Vineyard, spoken but a day or two before, had an kindred object — was intended to check the too eager and ambitious thirst for the distinctions and recompences that the apostles imagined were on the eve of being dispensed. The addressing of two such parables as these to His disciples, with the specific object of rectifying what He knew to be their false ideas and expectations, the readiness with which He listened to the cry of the blind beggars by the wayside, and the interest that He took in the chief of the publicans, conspire to show how far from a mere narrow or selfish one was the interest with which Jesus looked forward to what was awaiting Him at Jerusalem. During the two days' journey through Peraea through Jericho to the holy city, His thoughts were often and absorbingly fixed on His approaching sufferings and death, but it was not so much in their isolated and personal as in their public and world-wide bearings and issues that He was contemplating them; nor had the contemplation any such effect as to make Him less attentive to the side of thought and feeling prevailing among His disciples, or less ready to be interested in those who, like Bartimeus and Zacheus, threw themselves in His way.

In coming down into the valley of the Jordan, Jesus had joined the large and growing stream of people from the north and east, passing up to the approaching Passover. There would be many Galileans among the group who had not seen Him now for many months, and who, if they had not heard of it before, must have heard now at Jericho of all that had happened at the two preceding feasts of Tabernacles and Dedication, of His last great miracle at Bethany, of the great excitement that had been created, and of the resolution of the Sanhedrin to put Him to death. And now He goes up to face these rulers, to throw Himself as they fancy,

upon the support of the people, to unfold the banner of a new kingdom, and call on all His followers to rally around it. His Galilean friends heartily go in with what they take to be His design; they find the people generally concurring in and disposed to further them. One can imagine what was thought and felt, and hoped and feared, by those who accompanied Jesus as he left Jericho. A few hours walk would now carry Him and them to the metropolis. It was Friday, the eighth day of their Jewish month Nisan. The next day was Saturday, their Jewish sabbath. On the Thursday following the lamb was to be slain, and the Passover festival commence. The great body of the travelers press on, to get into the town before the sunset, when the sabbath commences. Jesus and His disciples turn aside at Bethany, where the house of Martha and Mary and Lazarus stands open to receive them. Here in this peaceful retreat the next day is spent, a quiet sabbath for our Lord before entering on the turmoil of the next few days. The companions of His last day's journey have in the meantime past into Jerusalem. It is already thronged with those who had come up from the country to purify themselves for the feast. With one and all the engrossing topic is Jesus of Nazareth. Gathering in the courts of the temple, they ask about Him, they hear what had occurred; they find that "both the chief priests and the Pharisees had given a commandment, that if any man knew where He was, he should show it, that they might take Him." What in the face of such an order, will Jesus do? "What think ye," they say to one another, "that He will not come to the feast?" But now they hear from the newly arrived from Jericho that He is coming, means to be at the feast, is already at Bethany. They hear that Lazarus, the man whom He so recently raised from the dead, is also there. He may not have been there till now. He may have accompanied Jesus to Ephraim, or chosen some other place of temporary retreat, for a bitter enmity had sprung up against him as well as against Jesus. "The chief priest had consulted that they might put Lazarus also to death, because that by reason of him many of the Jews believed on Jesus." Whether he had retired for a time or not, Lazarus is now at Bethany. Many, unable to restrain their curiosity, go out to the village, "not for Jesus' sake only, but that they might see Lazarus also." It was but a short distance, not much more than the Sabbath-day's journeys. During this day, while Jesus and Lazarus are there together, many visitors go forth to feast their eyes upon the sight, and on returning to quicken the excitement among the multitude.

It was on the evening of the Saturday, when the Sabbath was over, and the next, the first day of the week, had begun, that they made Jesus a supper in the house of Simon, who one had been a leper, some near relative in all likelihood of the family of Lazarus, and Jesus sits at this feast between the one whom He had cured of his leprosy and the other whom He had raised from the dead. Martha serves. She had not so read the rebuke before administered to her as to believe that serving — the thing that she most liked, to which her disposition and her capabilities at once prompted her — was in itself unlawful or improper, that her only duty was to sit and listen. But she had so profited by the rebuke that, concerned that she is that all due care be taken that this feast be well got through, she turns now no jealous look upon her sister, leaves Mary without murmuring or reproach to do as she desires. And Mary seizes the opportunity now given. She has not now Jesus to herself. She cannot as in the privacy of her own dwelling, sit down at His feet to listen to the gracious words coming from His lips. But she has an alabaster phial of fragrant ointment — her costliest possession — one treasured up for some unknown but great occasion. That occasion has arrived. She gets it, brings it, approaches Jesus as He sits reclining at the table, pours part of its contents upon His head, and resolves that its whole contents shall be expended upon this office. She compresses the yielding material of which the phial was composed, breaks it, and pours the last drop of it upon His feet, flinging away the relics of the broken vessel, and wiping His feet with her hair. Kingly guests at royal banquets could not have had a costlier homage of the kind rendered to Him. That Mary had in her possession so rich a treasure may be accepted as one of the many signs that her family was one of the wealthiest in the village. That she now took and spent the whole of it upon Jesus, was but a final expression of the fulness and the intensity of her devotion and her love.

Held hidden behind the Saviour's reclining form, she might have remained unnoticed, but the fragrant odor rose and filled the house, and drew attention to her deed. Cold and searching and jealous eyes are upon her, chiefly those of one who never had any cordial love to Jesus, who never had truly sympathized with the homage rendered Him, who held the bag, had got himself appointed keeper of the small purse they had in common, who already had been tampering with the trust, and greedily filching from the narrow stores committed to his care. Love so ardent, consecration so entire, sacrifice so costly, as that of Mary, he could not appreciate. He disliked it, condemned it; it threw such a reproach by contrast upon his own feeling and conduct to Christ. And now to his envious, avaricious spirit it appears that he had got good ground for censure. He had been watching the movements of Mary, had seen her bring forth the phial, had measured its size, had gauged the quantity, estimated the quality, and calculated the value of its contents. And now he turns to his fellow disciples, and whispers in their ears the indivious question, "Why was not this ointment sold for three hundred pence, and given to the poor?" Three hundred pence equal to the hire of a laborer for a whole year, — a sum capable of relieving many a child of poverty, of bringing relief to many a house of want. Had Judas got the money into his own hands, instead of being all lavished on this act of outward

attention, had it been thrown into the common stock, it would not have been upon the poor that it should have been spent. He would have managed that no small part of the money should have had a very different direction given to it. But it serves his mean malicious object to suggest that such might have been its destination. And by his craft, which has a show in it of a wise and thoughtful benevolence, he draws more than one of his fellow-apostles along with him; so that not loud but deep, the murmuring runs round the table, and they say to one another, "To what purpose is this waste? This ointment might have been sold for so much, and given to the poor."

Mary hears the murmuring, sees the eyes of one and another turned askance and condemningly upon her, shrinks under the destracting criticism of the Lord's own apostles, begins to wonder whether she may not have done something wrong, been guilty of a piece of extravangance which even Jesus may perhaps condemn. It had been hard for her before to bear the reproach of the twelve. But neither then nor now did she make any answer, offer any defense of herself. She did not need. She had one to do that office for her far better than she could have done it for herself. Jesus is there to throw the mantle of His protection over her, to explain and to vindicate her deed. "Let her alone," He said, "why trouble ye the woman? she hath wrought a good work upon me." He might have singled out the first adverse criticiser of Mary's act, the suggester and propagator of the censorious judgment that was making its round of the table. Then and there he might exposed the hollowness, the hypocrisy of the pretence about *his* caring for the poor, upon which the condemnation of Mary was based. And doing so, He might have made the others blush that they had given such ready ear to a speech that such a mean and malignant spirit had first broached. He did not do this, at least He said nothing that had any peculiar and exclusive reference to Judas. But there must have been something in our Lord's manner, — a look, perhaps, such as He bent afterwards on Peter in the judgment hall, — that let Judas know that before Jesus he stood a detected thief and hypocrite. And it was not to weep bitterly that he went forth from that supper, but with a spirit so galled and fretter that he took the earliest opportunity that occurred to him to commune with the chief priests and the temple guard as to how he might betray his Master, and deliver Him into their hands.

Loosing sight of him, let us return to Christ's defence of Mary. "She hath done a good work," he said, "a noble work, one not only far from censure, but worthy of all praise. She hath done it unto Me, done it out of pure love — a love that will bring the best, the costliest thing she has, and think it no waste, but rather its fittest, worthiest application, to bestow it upon me." Upon that ground alone, upon His individual claims as compared with all others, Jesus might well have rested His vindication of Mary's act. Nay, might He not have taken the censure of her as a disparagement of Himself? All these His general claims, — which go to warrant the highest, costliest, most self-sacrificing services that an enthusiastic piet can render, — He in this instance is content to waive, fixing upon the peculiarity of His existing position and the specialty of the peculiar service that she had rendered, as supplying of themselves an ample justification of the deed that had been condemned. The claims of the poor had been set up,as if they stood opposed to any such expenditure of property as that made by Mary in the anointing of the Saviour. It was open to Christ to say that it was an altogether needless, false, injurious conflict thus sought to be stirred up, — as if to give to Him, to do anything for Him, were to take so much from the poor; as if no portion of the great fund of the church's wealth was available for any purely devout and religious purpose till all the wants of all the poor were met and satisfied — the wants, be it remembered, of such a kind that though we supplied them all today, would emerge in some new form tomorrow — wants which it is impossible so to deal with as wholly and permanently to relieve. He is no enlightened pleader for the poor who would represent them and their necessities as standing in the way of the indulgence of those warm impulses of love to Christ, out of which princely benefactions, as well as many a deed of heroic self-sacrifice, cerping, disparaging, — has often even crept unto the Christian society, and men bearing the name of Jesus have often been ready, when donations on behalf of some strictly religious enterprise were spoken of, to condemn them off-hand on the one ground, that it would have been much better had the money been bestowed upon the poor.

It is, however, as has been already said, upon somewhat narrower ground that Christ vindicates the act of Mary. It was one of such personal attention to Him as could be shown to Him only while He was present in the flesh. "The poor," said He, "ye have with you always, and whensoever you will, you may do them good, but me ye have not always." Further still, it was one that but once only in all His earthy life could be shown to Jesus, for "in that she hath poured this ointment on Me, she is come beforehand to anoint my body for the burial." Had Mary any definite idea that she was doing beforehand what Joseph and Nicodemus would have no time and opportunity for doing, what the two other Mary's would go out to do to find only that she need for its being done was over and gone? It may be assuming to much for her to believe that with a clearer insight and a simpler faith in what Jesus had said than had been yet reached by any of the twelve, she anticipated the death and burial of her master was near at hand. But neither can we think that she acted without some vague presentiment that she was seizing upon a last opportunity, that the days of such intercourse with Jesus were drawing to an end. She knew the perils to which He would be exposed whenever He entered Jerusalem. She had heard Him speak of His

approaching sufferings and death. To others the words might appear to be without meaning, or only to be allegorically interpreted, but the quick instinct of her deeper love had refused to regard them so, and they had filled her bosom with an infinite dread. The nearer the time for loosing, the more intense became the clinging to Him. Had she believed as the others around her did, had she looked forward to a speedy triumph of Jesus over all His enemies, and to the visible erection of His kingdom, would she had chosen the time she did for the anointing? Would she not have reserved to a more appropriate to the crowning of a new monarch than the preparing of a living body for the tomb? In speaking as He did, Jesus may have been only attributing to Mary a fuller understanding of and a simpler faith in His own prophetic utterances than that possessed at the time by any of His disciples. Such a conception of her state of mind would elevate Mary to a still higher pinnacle than that ordinarily assigned to her, and we can see no good reason for doubting that it was even so.

But it does not require that we should assign to her any such pre-eminence of faith. It was the intensity of the personal attachment to Jesus that her act expressed which drew down upon it the enconium of the Lord. Thus He had to say of it what He could say of so few single services of any of His followers — that in it she did what she could, did all she could — in that direction there was not a step further that she could have taken. Of all like ways and forms of expressing attachment there was not a higher one that she could have chosen. Her whole heart of love went out in the act, and therefore Jesus said of it, "Verily I say unto you, Wheresover this gospel shall be preached throughout the whole world, this also that she hath done shall be spoken of for a memorial of her," — the one and only case in which Jesus ever spoke of the after earthly fame of any service rendered to Him, predicting for it such a wide-spread reputation and such an undying remembrance. Thus said Chrysostom, when discoursing upon this instance, "While the victories of many kings and generals are lost in silence, and many who have founded states and reduced nations to subjection, are not known by reputation or by name, the pouring of ointment by this woman is celebrated throughout the whole world. Time hath passed away, but the memory of the deed she did hath not waned away. But Persians and Indians and Scythians and Thracians, and the race of the Mauritanians, and they who inhabit the British Isles, publish abroad an act which was done in Judea privately in a house by a woman." Fourteen hundred years have passed and gone since, in the great church of St. Sophia at Constantinople, Chrysostom uttered these words, referring to the British Isles, as one of the remotest places of the then known world. The centuries that have rolled by since then have witnessed many a revolution. Still wider and wider is the tale of Mary's anointing of her master being told, the fragrance of the ointment spreading, yet loosing nothing of its sweetness, such fresh vitality, such self-preserving power, lodging in a simple act of pure and fervid love.

One single parting glance let us cast upon our Saviour as He presents Himself to our eye upon this occasion. He sits at a festive board. He is surrounded by men looking joyously forward to days and years of success and triumph. But He knows what they do not — that on that day of the week His body will be lying in the new-made sepulchre. And He accepts the anointing at Mary's hand as preparing His body for the burial. He sits the invited quest of a man who had been a leper, surrounded in that village home by a few humble followers. With serene eye he looks down into the future, and abroad over the earth, and speaks of it as a thing of certainty that this Gospel — the Gospel of glad tidings of salvation in His name — was to be preached throughout the whole world. If it be true that Jesus thought and felt and spoke and acted as the Evangelists represent Him as having done that night, I do not need to say how vain the attempt to explain away His knowledge of the future, to reduce it to the dimensions of the highest human wisdom sagaciously anticipating what was afterwards to occur.

G. M. O.

SPROKKELINGEN

Er is niets wat God meer tot toorn verwekt dan de vervalsching van Zijnen dienst. Trouwens, een man zal duizend gebreken in zijne vrouw verdragen, maar is zij ontrouw in het verbond des huwelijks, dat zal hem het hart breken, en geene verzoening is tusschen hen meer mogelijk.

Niemand zegge tot God: "Uw wil geschiedde," zonder eerst te leeren zeggen; niet mijn wil.

Wat een hovenier in zijnen hof is, dat moet een christen in zijn huis en hart zijn — een uitwieder van onkruid.

Als een christen te lijden is — te lijden uit christelijke beginselen en op christelijke wijze.

Of een leger mij besprong,
Of de vijand binnendrong,
  God staat mij ter zijde.
Hij, de rotssteen van mijn moed,
Gordt de lenden, steunt den voet,
  Onderwijst ten strijde.
Waar God-zelf de Leidsman is,
Daar is mijn triomf gewis!

VRAGEN

J. D. van Pella, Ia., schrijft ons:

Indien het niet te veel van uwen tijd gevergd is, zou u een verklaring willen geven van Lukas 13:24: "Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen, zeg ik u, zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen." Ook eene toelichting op het volgende vers.

ANTWOORD:

Gewoonlijk is er bij een vrager om den een of anderen tekst uit te leggen, wel een zeker bepaald punt, waarover hij gaarne licht zag ontstoken, of waarover in verband met den tekst geschil ontstond. Het zou ons in het beantwoorden van zulke vragen zeer helpen, en ons in staat stellen om ons bij dat punt te bepalen, indien de vrager dat bepaalde punt aanduidde in de vraag. Wij meenen uit den brief van den vrager te mogen opmerken, dat dit ook hier het geval is. Welk punt in het geding was, weten wij niet. Wij zullen echter ons best doen, om de hoofdpunten van den tekst te verklaren, ook vooral in verband met vs. 24. Deze nu mogen onzes inziens worden aangegeven in de volgende vragen: 1. Wat moet hier worden verstaan door de enge poort? 2. Wat beteekent de vermaning om te strijden om door die poort in te gaan? 3. En wie zijn zij, die zullen zoeken in te gaan en niet kunnen?

Allereerst dan: wat moet in den tekst worden verstaan door de enge poort? Het wil ons voorkomen, dat het verband, beide het voorafgaande en het volgende, ons hier een afdoend antwoord geeft. Iemand, waarschijnlijk een discipel, vroeg den Heiland: Heere zijn er ook weinigen, die zalig worden? Daarop nu antwoord de Heiland: Strijd om in te gaan door de enge poort. De Heiland geeft dus eigenlijk geen rechtstreeksch antwoord, maar Hij geeft te kennen, dat het beter is, om zelf den goeden strijd te strijden, dan ons met vragen bezig te houden over de weinigen, die zalig worden, terwijl Hij tevens antwoordt, dat er wel velen zullen zijn, die zoeken in te gaan, maar niet kunnen. Maar uit het verband met dat voorgaande vers blijkt in elk geval wel, dat door de enge poort aangeduid is den ingang in het koninkrijk der heerlijkheid, de eindelijke zaligheid, de volkomene overwinning des hemels. De poort staat hier aan het einde, niet aan het begin van den weg des Christens. Hetzelfde blijkt ook uit het volgende vers, waar de Heiland zegt: Namelijk nadat de heer des huizes zal opgestaan zijn, en de deur zal gesloten hebben, en gij zult beginnen buiten te staan, en aan de deur te kloppen, zeggende: Heere, Heere, doe ons open! en Hij zal antwoorden en tot u zeggen: Ik ken u niet vanwaar gij zijt. Ook in deze gelijkenis wordt ons het einde geschilderd. Het huis is het koninkrijk der heerlijkheid en alle dingen zijn beslist. De enge poort is natuurlijk een poort van dat huis, en duidt dus zonder eenigen twijfel aan den ingang in de heerlijkheid der overwinning in het hemelsche koninkrijk. Deze poort is eng, niet omdat uit Gods oogpunt de zaligheid voor Zijn volk bijna niet te verkrijgen is; maar wel uit het oogpunt van het feit, dat kruisdragen, worsteling en lijden het deel zijn dergenen, die strijden om in de heerlijkheid in te gaan. Want zij zijn geroepen uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, opdat zij Zijne deugden zouden verkondigen te midden van eene wereld, die in het booze ligt. Vandaar de enge poort. Die enge poort veronderstelt een nauwen weg, een smal pad. Op den breeden weg komt ge nimmer vlak voor een enge poort. Zooals de poort is, zoo is de weg, een weg van lijden en verdrukking, van zelfverloochening en kruisdragen, door de genade Gods alleen te bewandelen.

Hiermede is ook feitelijk reeds de tweede vraag beantwoord: wat wordt verstaan door het strijden, waartoe de Heiland vermaant in dezen tekst. Natuurlijk is dit geen vermaning aan degenen, die buiten het koninkrijk Gods staan, om te strijden om in te gaan. Dit ware onmogelijk. De natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn. Wie niet is wedergeboren kan het koninkrijk Gods niet zien. Hoe zou hij ooit strijden om in te gaan in dat koninkrijk, door de enge poort. Ook is het uit het verband wel duidelijk, dat dit niet de bedoeling is. Als de enge poort de poort is van het Koninkrijk der heerlijkheid, dan is de strijd natuurlijk gericht op het ingaan in de heerlijkheid der overwinning. Maar daarmede staat ook vast, dat de vermaning zich richt tot hen, die door de genade Gods wel in geestelijken zin in Gods Koninkrijk zijn ingegaan, maar nu voorts in den weg der heiligmaking moeten strijden om de overwinning te behalen. Niet alweer, alsof hun strijd die overwinning zou verdienen. Ook zoo staat het niet. Neen de overwinning is van Christus en zij gaan door het geloof in Zijne overwinning in. Maar wien het uit genade gegeven is, om in die overwinning van den Heiland in te gaan door het geloof, dien is het ook uit genade gegeven, om in den weg te wandelen, die naar die overwinning leidt. En deze weg is een weg van worsteling en strijd. Wie niet strijd, kan niet overwinnen. Alleen zoo wij met Hem lijden, worden wij ook met Hem verheerlijkt.

Tot dezen strijd behoort zeer veel. Er zijn de vijanden van duivel en wereld, in verbond met elkander, die het er op aanleggen, om den kinderen Gods de overwinning onmogelijk te maken en hen af te leiden van den weg door de enge poort. Het is een strijd voor de waarheid tegen de ijdele philosofie der wereld; een strijd tegen de verleiding van het schijn-schoon van den dienst der zonde en der wereld; een strijd ook, als brandstapels en schavotten worden opgericht, om ons van den weg af te schrikken. Het is een des te zwaarder strijd, omdat wereld en satan een bondgenoot hebben in eigen vleesch, dat altijd weer terug verlangt naar de vleeschpotten van Egypte. Daarom is den Christen noodig, dat hij nooit de volle wapenrusting Gods aflegt, of ook een gedeelte er van, maar door het geloof, naar de waarheid Gods, in de kracht van Christus strijdt en worstelt ten einde toe, opdat niemand zijne kroon neme.

Zoo rest ons dan de vraag, wie zij zijn, die meenen in te gaan en niet kunnen. Ook hierop antwoordt het

verband. Allereerst mogen we natuuruijk wel opmerken, dat dit woord nimmer mag worden aangewend, om de bezwaarde harten der geloovigen kleinmoedig te maken. De uitverkorenen, die al hun heil zoeken niet in zichzelven, noch in eigen werken of in eigen gerechtigheid, maar in de gerechtigheid van den Heiland, die hierdoor gekenmerkt zijn, dat ze temidden van veel gebrek toch een ernstige begeerte hebben, om niet alleen naar sommige, maar naar alle geboden Gods te leven, die daarom het Koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid zoeken, gaan zeker in. Ook wordt er niet mede bedoeld die klasse van menschen, die op geenerlei wijze met den Christus in verband staan; noch worden zij bedoeld, die Hem openlijk verachten en Zijn Naam lasteren. Bij de laatsten toch zou zelfs de meening, dat zij zouden ingaan ondenkbaar zijn. Neen, maar wel worden zij bedoeld, die in zekeren uitwendigen zin in aanraking gekomen zijn met den Christus, zich ook naar Hem hebben genoemd, misschien wel vele krachten gedaan hebben in Zijnen Naam, maar toch nimmer door de genade Gods geraakt werden, nimmer geestelijke kennis van zonde hadden, nimmer zich door het geloof op den Christus wierpen, maar op andere dingen hun vertrouwen stelden. Zij zeggen immers: "Wij hebben in Uwe tegenwoordigheid gegeten en gedronken, en Gij hebt in onze straten geleerd." Of naar Matth. 7:12: "Hebben wij niet in Uwen Naam geprofeteerd, en in Uwen Naam duivelen uitgeworpen, en in Uwen Naam vele krachten gedaan?" Het gaat er dus in den grond der zaak bij zulke menschen niet over, wat Christus voor hen, maar over hetgeen zij voor Christus gedaan hebben. Daarop bouwen zij het huis hunner zaligheid. Op dien grond meenen zij te kunnen ingaan. En zij weten niet, dat zij goddeloos en verdorven zijn en dat zij alleen door genade behouden, en ook door genade strijders worden om in te gaan door de enge poort. Het wil mij altijd voorkomen, dat in tijden als de onze juist vele zulke menschen gevonden worden. Alles is Christelijk. Men roept: Heere, Heere! Men werkt voor Hem! O, men is zoo ijverig in de weer, om Jezus de voeten te wasschen. En ook wil men ieder de voeten wel wasschen, die men op den weg tegenkomt. Maar om zijn eigen voeten gewasschen te hebben door den Heiland, dat zij verre van hen! Lieve werkers voor Christus, die het werk van Christus niet kennen. Vrome en brave menschjes, die altijd in de weer zijn om duivelen uit te werpen, maar die zelf kinderen des duivels blijven. En omdat zij van eigen vroomheid en werk een grond maken hunner zaligheid, daarom meenen ze in te gaan. Maar omdat dit nimmer een grond zijn kan, daarom gaan ze niet in, maar worden als werkers der ongerechtigheid uitgeworpen.

Indien ik nu het eigenlijke punt, waarom het ging gemist heb, dan schrijft ge maar weer.

Mr. R. B. of Holland, Mich., asks:

Could you, please, tell me the meaning of the text in Matthew 16:28: "Verily, I say unto you, there be some standing here which shall not taste of death, till the Son of man come in His kingdom."

REPLY:

First of all I must make the remark that the brother does not quote the text correctly. We do not read: "Till the Son of man come in His kingdom," but, "Till they see the Son of man coming in his kingdom."

Further: this verse is not easy and has always been a *crux* to interpreters of Holy Scripture, because it is not easy to decide to which event the Lord refers. There are, indeed, those, who boldly maintain, that the Lord simply referred to His second coming at the end of the world, and that He actually thought that this Second Advent would be so soon, that some of His disciples of that time would still be living. Of course, such an interpretation is immediately ruled out, if we believe that the Lord Himself certainly could not be mistaken with regard to the time of His Second Advent. Others refer it exclusively to the Lord's resurrection and ascension into heaven, which, of course, was an entering into the Kingdom for the Saviour, a receiving of the Kingdom promised Him by the Father. As far as it goes this interpretation is undoubtedly correct, and personally we have no doubt, that this entering of the Lord into His Kingdom is implied. Yet, I doubt, whether the Lord had reference to this entering into His glory exclusively. In the first place, the Lord does not speak of *entering* into His kingdom, which from the point of view of the disciples might refer to a departure from them in His part into glory; but of a *coming* in His kingdom, which, again from the viewpoint of the disciples must rather refer to a manifestation of Him to them from heaven. Besides, if the reference of the text were exclusively to so near an event as the exaltation of the Lord, it is difficult to conceive of a reason why the Saviour should express Himself as He does, with regard to *some that should not taste of death.* This expression rather suggests that the event to which He refers is sufficiently remote in time to warrant the assertion that many would already have died; while at the same time it is near enough to say, that not all of that generation of disciples would have tasted death, but some would still be living.

Now, it is evident from the preceding verse, that the Lord is speaking of a coming in glory and power for judgment. In that verse we read: "For the Son of man shall come in the glory of His Father with His angels; and then He shall reward every man according to his works." From this verse it is evident, that the Lord is referring to His final coming for judgment on the clouds of heaven. If, then, He is speaking of His final coming, while from the assertion that some shall still be living at that coming it is evident, that He cannot refer to it exclusively, it seems to me, that we must look for that event, in which that coming of Christ for judgment finds its typicol beginning. That event is the destruction of Jerusalem. There is nothing unscrip-

tural in this interpretation, seeing that the Lord Himself sometimes speaks of the destruction of Jerusalem and the Second Advent in one breath, as if they were one and the same event. The reason is, that in this destruction of the old dispensational center of the kingdom of God, there is given a type of His final coming. Yet, at the same time, it also was very actually a coming of the Lord to reward every one according to his work. And, therefore, we prefer that interpretation that would refer this saying of the Lord especially to the destruction of the Holy City. Or rather, we would express ourselves this way: the text refers to the Second Coming of Christ, as it had its beginning and type in the judgment over Jerusalem.

This interpretation meets all the facts. It is a coming of the Lord for judgment. It is a type of His second coming. It is sufficiently distant in time to warrant the conclusion, that many of His disciples would already have tasted death. Yet it is sufficiently near to make the assertion that some of them would still be living. Thus they saw the Son of man *coming* in His Kingdom.

H. H.

INGEZONDEN

Een Overzicht van de Unie der Christelijke Scholen in Amerika en Haar Leven op Christelijk Terrein

Hooggeachte Heer, Redacteur van The Standard Bearer!

Ondergeteekende, in Nederland geboren en opgevoed en ontwikkeld in de atmosfeer van Christelijk Onderwijs, vindt zich ook nog na een veertigjarig verblijf aan deze kusten in volle sympathie met de beweging op dat terrein. Men zou ons, terecht, van onnatuurlijk en onchristelijk kunnen beschuldigen, zoo die zaak, tegen alles in, niet door woord en daad door ons gesteund ware geworden.

Laat mij s.v.p. daarvoor bewijs leveren. Enkele jaren terug hadden wij kinderen op de Christelijke School. Een mijner jongens misgreep zich, in een geschreven note, doch niet door hem geschreven, aan den meester. Deze zond hem naar huis met het bevel niet weder te komen. In den morgen nam ik den jongen, na hem eerst duchtig gestraft en onderricht te hebben, mede naar school. Mijn jongen vroeg den meester in eenvoudige taal om vergiffenis. Na deze schuldbelijdenis van mijn jongen vroeg ik den meester om mijn zoontje terug te nemen. "Neen," zeide hij, "dat doe ik niet." Ik zeide: "Ik zie en prijs in U, dat U even rechtvaardig als God wilt zijn, maar bewijs mij nu ook de liefde van God en neem mijn zoontje terug. De onderwijzer bleef echter halstarrig weigeren en ik kon met smart in de ziel naar huis gaan, en mijn zoon naar de publieke school zenden. Maar de Christelijke Gereformeerde Kerk maakte *hem* (den meester? H. H.) later professor aan Calvin College. Niettegenstaande die grove en onbeschaamde, onbeschaafde en onchristelijke bejegening, die ik ondervond, bleef ik de zaak van het Christelijk Onderwijs getrouw, al vond ik, dat de onderwijzer de zaak niet begreep of verstond.

Enkele jaren gaan voorbij. Groote lichten, in de Kerk geboren, schitteren nu ook in de School. In de Kerk werd de vrouw Jezabel aangesteld om te leeraren en de onderwijzen (zie Openb. 3:20-23).

Al zeer spoedig werden de grondvesten van het eenvoudige geloof weggerukt en moest het schoone gebouw der Kerk rusten op een drietal punten. Het eenvoudige geloof der vaderen, zetelende in de liefde en genade van God, maakte plaats voor de philosofie der algemeene genade, waarin liefde geen plaats inneemt. En nu weergalmt kansel en kerkorgaan van wartaal en tegenstrijdigheid, waarin men tevergeefs zoekt naar een zweem van harmonie. Zou Gods Geest te vinden zijn in zulk een mengelmoes van waarheid en leugen? Zou Gods Geest luisteren kunnen, wanneer de leeraar op de kansel den volke tracht diets te maken, dat "God in het hart des menschen begeerte gelaten heeft om goed te doen"? Zou God het werkelijk kunnen goedkeuren, wanneer er verkondigd wordt, dat Hij de zonde stuit, dat Hij allen genadig is? Zou de Heilige Geest aanwezig zijn, als de waarheid op deze wijze wordt verkracht? Onmogelijk. Zeide God de Heere niet zeer beslist, dat uit het hart des menschen *booze* bedenkingen komen? Zegt Hij niet, dat het hart des menschen *boos* is van zijne jeugd aan? Heeft God eene genade voor Zijne lieve Kerk en eene andere voor Zijne lieve wereld? Wie gaf den grooten Dr. A. Kuyper het recht om Gods genade aldus te deelen? Laat Gods genade zich wel deelen? Immers neen, evenzoomin als Zijne liefde. En toch, op die gedeelde genade wil de Christelijke Gereformeerde Kerk Gods Koninkrijk opbouwen. Zal zij 't kunnen? Zal zij?

Dus viel de Christelijke Gereformeerde Kerk. En wat is natuurlijker dan dat zij in haar val ook de Christelijke School met zich sleepte?

Heeft de Kerk hare edelen der Kultuur, wier voetzolen de donkere spelonken der philosofie inwandelen, zoo hebben ook de lagere en de hoogere scholen hare machtigen der beschaving, die de voetsporen volgen der groote kerkvorsten.

Als lid eener Chicago schoolboard werd mijne aandacht menigmaal getrokken door de vreemde hersenschimmen, die ik zag opkomen uit het brein der Christelijke School Onderwijzersclub van Chicago. Vreemde, nooit gehoorde en onmogelijk idealen werden voor ons door hen ontvouwd.

In een Document, getiteld: *Are We Reformed in Our Instruction?* kwamen wij zoo onverwacht tot onze ontsteltenis te staan voor de volgende stellingen: 1. Het is moeilijk om eene verklaring te geven van het karakter van het Christelijk Onderwijs. 2. Alle onderwijs, publiek, zoowel als Christelijk heeft een philosofische basis. 3. De mensch is gevallen, enwel draagt hij nog

Gods Beeld. En hoewel het document spreekt van eene deligeuze atmosfeer, over een liefhebben van God en over een Christelijk karakter, wordt de naam van Christus, zonder wien geen karaktervorming in den Christelijken zin des woords mogelijk is, niet genoemd. En het ging toch over de vraag: *Zijn wij Gereformeerd in ons onderwijs?*

Na een tweetal jaren van "speling," waarin de vorsten van ons Christelijk onderwijs het nimmer aandurfden om deze dingen in den Bond publiek te bespreken en te becritiseeren, zagen wij er toch van af om de zaak zóó door te zetten. Maar daar bij dezen tijd de oppositie van kant was gemaakt, gaf de Bond even later een ander document in het licht, dat voor het eerste niet behoeft onder te doen, alhoewel het in ietwat zoeter taal is ingekleed.

Dit document is getiteld: *Are We Doing Our Duty As Parents?* Het is door de Unie aangenomen en gedrukt als een boekske, dat het WARE van het Christelijk Onderwijs uiteenzet.

Wie dit leest wordt aanstonds getroffen door de schoone stelling: Het is moeilijk om eene verklaring te geven van het karakter van het Christelijk Onderwijs. En: Wij (de Unie) nemen aan, dat alle onderwijs, hetzij publiek of Christelijk, een geestelijke achtergrond heeft. Men ziet, dit is zoo ongeveer hetzelfde als hetgeen door den Chicago bond werd beweerd in het eerste stuk. Alleen is het woord philosofie weggelaten en spreekt de Unie nu van een geestelijken achtergrond.

In deze brochure vindt men nogal dikwijls God en Zijn Woord genoemd in verband met het onderwijs, waarin Christus Jezus het centrum en het einde aller dingen is. Maar hoe goed en hoe waar dit ook opzichzelf is, toch wordt daardoor de vreemde reuk der twee genoemde stellingen niet weggenomen.

Om maar iets te noemen, vind ik het toch onverklaarbaar, dat de Christelijke Schoolonderwijzers durven beweren, dat zij het karakter van het Christelijk Onderwijs niet kunnen verklaren. En het is juist om het karakter van het Christelijk Onderwijs, dat wij onszelven zulke groote financieele en moreele opofferingen moeten getroosten. Iemand, die zijn eigen positie niet kent, kan er ook geen rekenschap van geven. Zoo zij het karakter van het Christelijk Onderwijs niet kennen, kan er ook bij hen geen sprake zijn van een vormen van Christelijk Karakter bij onze kinderen.

En dan die andere bewering, dat alle onderwijs een geestelijken achtergrond heeft. Wat meent de Unie, die dit onzen schoolmeesteren nastamelt, hiermede? Bedoelt de Unie, dat die geestelijke achtergrond in de publieke school een satanische, in de Christelijke school een goddelijke is? Indien ja, wat blijft er dan over voor hare algemeene genade? Want daar gaat het toch om. Zou zij willen beweren, dat beide scholen rusten op Gods algemeene genade? Zou men zoo durven spreken tot het zaad des Verbonds? Zou men dit op eenzelfde lijn durven stellen met het zaad der wereld? Is de bedoeling soms, dat beide scholen geleid worden door den Geest Gods? Is dan de Heilige Geest de ingever van de goddelooze leer der Evolutie? Moet het misschien zijn, dat de Christelijke School behoort op het terrein der bijzondere genade, de publieke op dat der algemeene genade? Zijn evolutie en algemeene genade één? Of zou de Unie het aandurven om aan te nemen, dat er geen onderscheid is tusschen beide scholen? En betalen wij hiervoor aan de Unie een tien duizend dollars per jaar? Of is het: jok ik er niet mede?

Dat het vooruitstreven op religieus gebied de kerkvorsten en de opperbevelhebbers van het schoolleven alhier heenleidde naar den doolhof der algemeene genade, blijkt duidelijk uit het hierboven aangehaalde. Maar dit komt ook zeer duidelijk uit in een werkje des heeren schoolmeesters Garret Heyns,Ph. D. en Garret E. Roelofs, A.B., getiteld *Christian Interpretation of American History,* gepubliceerd door de Unie ten tijde harer laatste zitting in Chicago, Aug. 1928.

Het *Voorbericht* is geschreven door P. Hoekstra, professor aan Calvin College, zoo ik wel ben ingelicht. Hij zegt: "Deze Handleiding geeft zoo goed als een hervertaling der Amerikaansche Geschiedenis, met gegevens, hoe en waar de Gereformeerde beginselen gehandhaafd kunnen worden." En dan volgt zoo heel leuk, dat zij er zich van onthoudt om stil te staan bij de dogmatische grondbeginselen. En dit laatste noemt hij prijzenswaardig. Vreemd. Eerst geeft de handleiding aan, waar de Gereformeerde beginselen kunnen worden gehandhaafd. En dan weer wordt er niet eens bij die beginselen stilgestaan.

In *De Wachter* van den 3den October geeft Ds. Keegstra een recentie van dat boekje. Onder meer zegt hij: "Tegen niets, dat ik gelezen heb, koester ik wantrouwen." (Natuurlijk niet!) Bij hem gaat de scholastieke voorstelling van de beginselen der algemeene genade er goed door. Hij kan het gerust aan onze jeugdige schoolmeesters aanbevelen en het gaat hem niet aan, dat deze wijze schoolmeesters het goedvinden, om tegen de geschiedenis in, de Hollanders in den achterhoek te dringen en den Engelschen het hof te maken. Ook wat dit boekje ons vertelt van den wereldoorlog, met al het ijdel geklap van wat kapitaal, corrupt politics, en uitheemsche invloeden ons op den mouw spelden, gaat er bij hem vierkant door. Het is wel bij hem. De klok sloeg algemeene genade en dat doet bij hem de deur dicht.

(Wordt vervolgd.)

J. H. HOEKSTRA

IMPUTED RIGHTEOUSNESS

Mine is the sin, but Thine the righteousness;
Mine is the guilt, but Thine the cleansing blood.
Here is my robe, my refuge, and my peace—
Thy blood, Thy righteousness, O Lord my God.

Heb geduld, nog een weinig geduld! Met het leven gaat het even als met den hemel. Juist omdat de starren aan de eene zijde ondergaan, moeten zij aan de andere zijde opkomen.